

U R Z I C A

Fabulă

RODICA TOTH

Stau la geam
Cum îi stiam;
Luminoși ca o lanternă
Ca doi gemeni pe o pernă
Ochii negri, blinzi, sftioși.

Și cum mă priveau duiosi,
Cu luciri de piatră rară,
Le-am mărturisit aseară
Că-s frumoși.

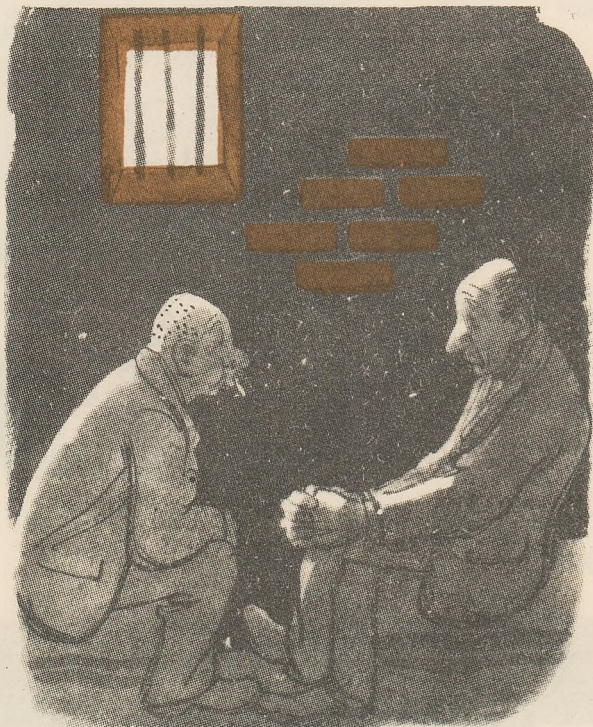
Cum ajunse complimentul
Nițelș mai sus de nas,
Se-ășezară la taifas:
Zice stîngul: „Argumentul
Șigur eu l-am furnizat
Fiîndcă-s mai în degradé,
Mai codat
Și inspir un „nu știu ce”.
Dreptul (tremurînd ușor):
- „Ba, stimabile, ești chior
Și încetșat de fum:
Cel ce a trecut pe drum,
Că-s frumos mie mi-a spus:
C-am alură de hindus.
Că-s așa, mai „nu știu cum”,
Și am patru gene plus!”

Zară mare - sfticioșii
Se priveșc precum cocoșii
Și se fac din negri roșii
Sub al oorbelor tăis
Și de-aproape-o săptămînă
Nu-i a bună;
Că se uită în cruciș...

Azi cînd trec cu pașii rari
Pe sub geamul de-altă dată
Supărați la mine cată
O pereche de-ochelari.

Ca și cum eu sînt de oină
Că nu l-au citit pe Goethe
Care scrie
Zeci de note
(Ce mi-au folosit și mie):
„Frumusețea-i armonie”.

O FUNCIONARĂ SINCERĂ

— Dar tu cum ai ajuns aici?
— Din pricina unei funcționare. În loc să afișeze „primește oricînd”, a scris „primește oricît”!

Desen de Adrian Lucaci

Desen de V. Crivăi

În cinstea FESTIVALULUI MONDIAL
AL TINERETULUI de la MOSCOVA,
BRIGADA DE TINERET a realizat
planul de producție pe tr. II
CU 15 ZILE ÎNAINTE
DE TERMEN!

— Sînteți gata cu pregătirile pentru festival?
— De mult!

Epigrame

Unui diseur:

Te-auzii pe englezește
Și atîta am de spus:
N-ar strica (e-un sfat, firește)
Să-ți dai pocea la tradus!

Unui bănuț

S. R. Eu am intrat la bănuțeli,
Că unde oare-o să ajungă?
E mină largă-n cheltuieli,
Sau pur și simplu mină lungă?

Unel studente, nepregătite
la examenul de istorie:

S. Asnaș

Tace! Și obrăzli, iată,
I s-au înroșit ca macii...
Are trac, sărmana fată...
...Da' de unde, are... „Traciți”!

Mircea Popescu

Mă întâlnesc în tramvaiul 19 cu prietenul meu Ghiță. Nu-l văzusem de mult. Am copilărit împreună. Conversația pornește odată cu tramvaiul.

- Să trăiești, Steliene! (Stelian sint eu).

- Noroc, frate Ghiță! Ce faci? Pe unde mai ești? (Îl întreb, fiindcă prietenul meu Ghiță circula neconținut; când era mic se muta de la o școală la alta, iar acum trece din întreprindere în întreprindere).

- La R.P.S.C.D., răspunde el.

- Ce lucrezi acolo?

- Ce să lucrez? Sint unsprezece ori doi. Dar tu?

- Tot unde mă știți. La C.F.R.

- Feroviar, care va să zică?

- Feroviar, dacă vrei.

- Și unde te duci acum?

- Mă duc acasă.

- Acasă? La ora asta? Cum se poate?

- Azi n-am serviciu. Sint liber.

- Știi ce? zice Ghiță. Hai cu mine!

- Unde?

- La baie. Facem o baie de aburi, clasa întâi. Să lasă răceala din tine.

- Nu merg, zic eu. Nu sint răcit. Baie am făcut ieri și m-am și priment. Pe urmă, să-ți spun drept, eu n-am fost niciodată la baie de aburi. Nici nu știu cum e.

- N-ai fost niciodată? Și nu vrei să mergi, măcar de curiozitate, să vezi cum e? Nu se poate. Hai cu mine.

- Nu merg. Nu merg, Ghiță, mășteaptă nevasta la masă. S-a pregătit femeia. Se răcesc mincărurile. Nu vreau să se supere.

- Cine? Duduța Lucica? Să se supere că mergi cu mine? *Jamais!* Îi dăm un telefon.

- Dragă Ghiță, o fi spus așa, dar eu tot nu merg, că n-am de ce. Aștept tramvaiul următor. Nu merg.

- Mă, plătesc eu. Am luat chenzina. Nu fiți cațir, ce naiba, imi faci și mie o plăcere. Ne întâlnim așa de rar... N-am copilărit împreună? Ții minte, când mă luai să ne scăldăm la gîrlă, iar eu mergeam cu tine, deși știam că o să măninc bătaie acasă?

Cînd m-a spus așa, n-am mai putut să rezist. Eu sint un sentimental. Și pe urmă, el plătea. I-am spus:

- Bine, merg, merg...

Și am mers. Știi cum e la baie de aburi. Fierbi ca într-un

sudație, te-ai deshidratat, trebuie să bem ceva. Hai la „Dunărea”. Cit e ceasul?

- Două.

- Tocmai bine. E ora la care le sosește berea.

- Nu merg, Ghiță. Mă duc acasă.

- Plătesc eu, mă!

Și, într-adevăr, așa a făcut. A plătit. Ce vrei? Eram deshidratat și n-am... hidratat. Mi se lăsase berea în picioare și simțeam că iar înțepesc. Am făcut câteva mișcări și m-am revenit. Am ieșit din berărie și Ghiță m-a întrebat din nou:

- Acum, ce faci?

- Mă duc acasă.

- Cum te duci acasă, întreabă Ghiță, mirat.

- Păi, ce să fac? zic eu, tot atît de mirat. De îmbăiat, m-ai îmbăiat, de masat, m-ai masat, de înfășat m-ai înfășat, de hidratat m-ai hidratat, ce vrei să mai faci cu mine? De culcat, să știi că mă culc acasă! am adăugat eu, hotărît.

- Mă, Steliene! zice Ghiță, foarte grav. Tu nu știi ce mi s-a întimplat azi... Trebuie să m-ajuti! (Și glasul lui se făcea din ce în ce mai tremurat).

- Ce ți s-a întimplat, Ghiță? zic eu speriat.

- A murit unchiul Tase... Azi e înmormintarea. Tu știi ce a fost unchiul Tase pentru mine. El m-a fost tată, el m-a fost mamă, el m-a crescut și m-a dat la școală... Tot! Tot! (Și începuse să plîngă.)

- Bine, mă Ghiță, zic eu. Tu te duci să faci baie de aburi și să te hidratezi, în ziua înmormintării?

- Sint un ticălos, zice el printre lacrimi. Așa sint eu, un ne-recunoscător și un păcătos, dar tu nu mă lăsa, Steliene!

cazan. Eu nu mai fuseseam. Mei teribili mi s-au păcut masouril. Ghiță m-a spus:

- Fă și tu un masaj, să lasă răceala din tine!

- Nu sint răcit.

- Nu-i nimic, tes toxinele.

Și m-am lăsat masat; ca să lasă toxinele. M-a tras, m-a surchidit, m-a frămîntat, de m-a făcut cîrpă. Pe urmă, m-a înfășurat într-un cearșaf și m-a pus să fac sudație.

- Cum te simți, Steliene?

- Nu mă simt bine de loc.

- Nu-i nimic, să vezi ce bine o să-ți faci!

Și am văzut. Mă dureau toate oasele. Impachetat în cearșaf, înțepisem. În sfîrșit, am încercat să mă mișc și mi-am revenit.

- Ia te uită, imi zic eu. Din bun sănătos, era să ajung țea-păn. Noroc că n-a fost mai rău.

Și am ieșit de la baie. Ghiță zice:

- Ce faci acum?

- Ce să fac? Mă duc acasă.

- Dragă, nu e bine. Ai făcut

- Nu te las, Ghiță, dar ce să fac?

- Să vii cu mine la înmormintarea lui nenea Tase!

- Cînd, mă?

- Ulte, chiar acum. Luăm un taxi drăla frumos și ieftin și mergem împreună. Nu mă lăsa!

Cum era să-l las? Ghiță a oprit un taxi, care tocmai trecea, și hai la cîmîtir! Puteam să nu-l ajut, într-o asemenea

împrejurare? Cînd ajungem la cîmîtir, tocmai îl scotea pe nenea Tase și îl ducea la groapă. În urma lui, cițiva oameni. Nu știu cum se făcu, că nu-l văzui pe mort. M-am așezat pe o bancă, sub un tei. Stătui așa cîteva clipe, și nu știu ce să fi fost? Aburii, hidratarea, mor-mintele dîmprejur, femeile cer-nite... că mă poddîdiră lacrimile... Plingeam cu hohote. Lumea venită la cîmîtir s-a strîns în jurul meu. O femeie imi spuse:

- Lasă, maică, nu mai plinge, că așa se întimplă. Ce poți să faci? Asta-i soarta omului.

Eu, nimic! Plîns și iar plîns, din aia cu sughițuri. Hidratat!

- Dar cine ți-a murit, maică?

Ți-a fost rudă de aproape? Mamă? Tată?

- Nu, nu... zic eu, și iar mă poddîdește plînsul.

- Vreun copil?

- Nu, nu...

- Vreun prieten?

- Nu...

- Atunci cine, de tot plîngi așa? zise unul cu voce groasă.

- Nu știu, nu l-am cunoscut.

- Și de ce plîngi?

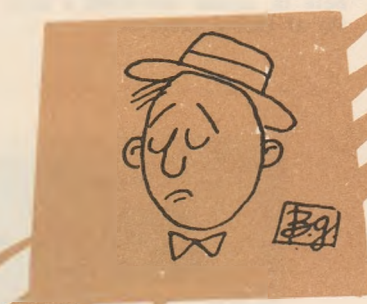
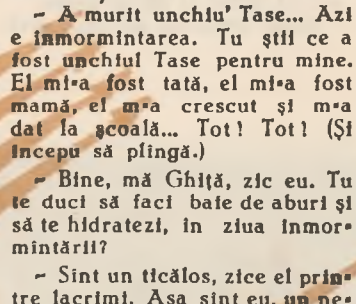

- Dă-i tu, zic eu. Eu nu-i dau, fiindcă vreau să mă duc acasă.

- Bine, dacă vrei, uite, îți telefonez eu.

Coborim din tramvai la stația următoare. Ghiță intră într-o tutungerie. Nu trece un minut și se întoarce radios.

- Nu ți-am spus eu că nu se supără dacă mergi cu mine? Mi-a răspuns rîzînd: Credeam că e cu altcineva.

- E unchiul prietenului Ghiță, nenea Tase. El l-a crescut, l-a dat la școală, l-a fost tată, l-a fost mamă, l-a fost de toate...

Și iar hohote! Mă mir de unde aveam atîtea lacrimi, probabil unde mă hidratasem bine. Tocmai atunci vine și Ghiță. Văzînd starea în care eram, mă întrebă:

- De ce plîngi, mă?

- Pentru unchiul Tase... Ți-a fost tată, ți-a fost mamă...

- Ce tată, ce mamă? A fost omul cel mai hain de pe suprafața pămîntului... O lepră!

- Bine, dar spuneai...

- Spuneam... spuneam... Bancuri, ca să te înduplec să vii cu mine. Știi ce-a făcut? Acum aflai.

- Ce-a făcut? întreb, înspămintat.

- A făcut testament și a lăsat casa de la bariera Vergului, toată averea lui, nevastă de-a doua...

- Așa a făcut?

Și ca prin farmec mi s-au oprit lacrimile. Mai merita nenea Tase să mai plîng după el?

Senatorul Luigi Franceschini se așeză în perna moale a mașinii; se lăsă pradă unei oboseli plăcute și medita. Trepidațiile roților aproape că nu le simțea, erau complet amortizate. Luxosul Cadillac, cu excepționala-i suspensie, luneca cu un zgomot surd pe șosea; în față, în întunericul tot mai dens al inserării, alba șapca șoferului și din cînd în cînd răsuna acordul armonios al claxonului. Kilometrajul și celelalte aparate de bord ale mașinii străluciau în lumina verzule ca veninul. Era sîmbătă. Zi de odihnă și de plăcută relaxare.

Senatorul Franceschini era după o zi agitată, obosită, dar plină de satisfacții. Vorbise. Din nou îi izbutise unul din acele memorabile discursuri de care îi făcea plăcere să-și aducă multă vreme aminte. Tăcere mormintală! Toate privirile ațintite asupra lui! Mîine va apare în toate gazetele, ministrul Bianchi îl va chema la telefon și va glumi despre înrudirea politică cu lirica, opoziția va face spume la gură de furie, dar va fi silită să recunoască - chiar dacă în învelișul unei ironii neputincioase și al unor spirite de prost gust - că Luigi Franceschini este, în felul lui, poet, un poet al senatului.

- Nu, dragi prieteni, le va spune Franceschini colegilor cînd vor veni să-l felicite, nici vorbă de talent. Este pur și simplu sentimentul patriotic ce bate în inima devotată a unui fiu al Italiei însoțite.

Italia

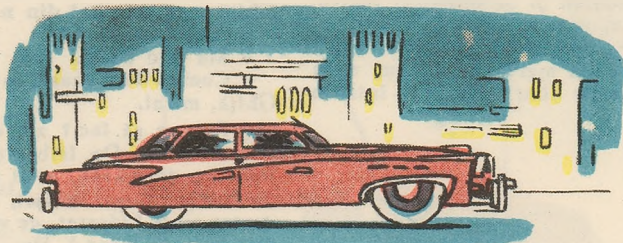
PETER KARVAŠ
- scriitor slovac -

Șoferul aprinse farurile. În lumina lor se perîndau porțile din fier forjat ale grădiniilor, îmbrăcate în iedera înnegrită și moartă, fațadele pitorești ale vilelor în stil sicilian, luminile albe ale ferestrelor din grădiniile de iarnă. Senatorul Franceschini își încheie involuntar nasturii de la blană. Se apro-

nul Giancolo, președintele clubului parlamentar, s-a apropiat de Franceschini și, netezindu-și barba albă, i-a spus:

- Dragă Luigi, permite-mi să-ți string mina. Ai fost magistral, după care vulpoiul Giancolo trecu direct la chestiune:

- Nu uita că pe data de cinci trebuie să vorbești în legătură

piu de casă și afară frigul se înăspri. Toată lumea a fost surprinsă de aceste geruri neașteptate în luna lui februarie: parcă ne-am fi aflat undeva sub cercul polar și nu la Roma.

După discursul de azi, bătri-

cu problema șomajului. Venerabilii demagogi din opoziție au și început să-și ascuță colții. Milioanele vor zbura ca fulgii... Trebuie să-l înfruntăm, dragul meu Luigi. Cînd e vorba de șomaj, acești domni se pricep

de minune... Și, din păcate, pe această temă, se bucură de oarecare credit...

Luigi Franceschini zîmbi. Nu spuse nimic; nu-i plăcea să se angajeze, avea și el dreptul la înșprăție. Dar se simți măgulit pînă în adîncul inimii: după succesul de azi poate să-l înfrunte chiar și pe Togliatti - victoria era asigurată.

- Și nu uita de Italia însoțită, adăugă la sfîrșit vicleanul Giancolo, rîzînd sec și amenințîndu-l în glumă cu degetul.

"Italia însoțită" era leit-motivul tuturor discursurilor rostite în senat de Luigi Franceschini. Cine ar putea presupune măcar că în Italia însoțită se pot întîmpla fapte necugetate! Se pot uri semenii între ei, în Italia însoțită? Nici vorbă! Italia însoțită este țara dragostei și a respectului față de om. Otrava străină îi poate învenina temporar pe revoltații fără de pămînt din Sicilia, sau pe muncitorii încăpățînați din fabricile Turinului, dar sub razele fierbinți ale soarelui de aur care strălucește în pace pe cerul Italiei, se va topi, în cele din urmă, orice semn de ură, ispita diavolului și propaganda comunistă.

De obicei, senatorul Franceschini își începea cuvîntările cu aceste cuvînte:

- Peste Italia însoțită, țara belșugului și a bunel stări, s-a lăsat umbra rușinoasă a grevei generale... Sau: - Cine îndrăznește să tulbure relațiile de prietenie între Italia însoțită, țara măslinilor și a lămtilor, și puternicul aliat de peste ocean?

O singură dată nu a putut Franceschini să facă uz de verificata cheie a succesului: atunci cînd apele Padului s-au revărsat peste malurile rămase pînă azi încă neîndiguite, luînd cu ele căminele a sute de mii de familii. Atunci, într-o anumită măsură, era nepotrivit a se vorbi despre Italia însoțită; a vorbit, așadar, despre Italia lui Dante, a lui Michelangelo și Verdi.

Acum însă cerul e senin, înundațiile de primăvară încă n-au venit, dimpotrivă, pe neașteptate s-a reîntors iarna, iar senatorul Franceschini își compune în minte un nou discurs fulminant:

- Unele elemente turbulente vor să ne convingă, că deasupra Italiei va înceta să lumineze soarele, pentru că pe ici, pe colo, cite o întreprindere a fost nevoită, în interesul stabilizării situației economice, să concedieze temporar un neînsemnat număr de forțe necalificate... Lui Luigi Franceschini îi veni

- În sfîrșit, singuri!

Desen de George Voinescu

Însorită

o poftă teribilă să se avinte cit mai grabnic într-un nou discurs fulminant.

- Mai repede, Mario, spuse șoferului.

După un scurt timp în care ltmuzina se legănase lin, ca o corabie pe Adriatica, intrară într-un parc mare și opri în fața unei vile, la intrarea căreia ardea sus un felinar, inchipuind o torță mare, aprinsă. Mario ocoli sprinten prin față, mașina, și-i deschise senatorului portiera. Franceschini simți o adiere de vînt rece, ca gheața... Urcă repede prima treaptă, cînd, deodată, în spatele lui auzi niște glasuri. Se întoarse și întrebă:

- Cine e?...

Lîngă gard, un grup de oameni. Senatorul recunoscu pe bucătăreasa Nanna, pe valetul Giacomo și pe un tînăr gardian de la secția din apropiere, care venea pe la Nanna după resturi de mîncare, cînd era de serviciu.

Senatorul Franceschini coborî treapta, merse cîtiva pași, apoi se opri și, din nou, cu o presimțire neplăcută, se adresă valetului:

- Ce s'a întimplat, Giacomo ?

În grup se produse un oarecare freamăt, cineva salută cu jumătate de glas, dar răspunsul întîrziă să vină. Senatorul se apropie și mai mult. Gardianul și Nanna se dădură într-o parte. Pe pămînt zăcea un om.

- E beat ? întrebă senatorul cu dezgust.

- Nu, îi răspunse, cu o voce ciudată, după o scurtă pauză, Giacomo. E mort.

- Mort ? Senatorul înmărmuri. Și... cum, pentru numele lui Dumnezeu, cum a ajuns aici ?...

Din nou tăcere. Senatorul nu știa ce să facă, să înceapă o anchetă severă, sau să intre în vilă. Se întunecase de tot, dar Luigi Franceschini simțea ațîntite asupra lui privirile celor trei oameni, care îi vedeau silueta pe fundalul portalului iluminat, îi deslușeau incurcătura, ba chiar înmărmurirea.

- Trebuie să fi fost beat ! spuse din nou, cu voce nesigură.

Careva, nu s'a putut distinge cine anume, i'a răspuns :

- Beat ? Nu, flămînd...

- Vreți să spuneți că... a murit de foame ? șopti Franceschini.

- Nu, spuse gardianul. A înghețat.

- Înghețat ?...

„Italia însorită” îi veni deodată în minte senatorului.

- Vă rog, se adresă, tulburat, celor de lîngă zid, luați-l de aici... chemați pe cineva... Te rog, Giacomo, fă ceva...

- Nu-i chiar așa de ușor, interveni gardianul, e înghețat tun. E tare ca piatra.

- Tare ca... senatorul făcu un pas înapoi. Asta înseamnă... Asta... ar însemna...

Gardianul dădu din cap, încurcat. Își lăsă chipiul pe ceafă.

- Dracu să mai înțeleagă...

Parcă ar zăcea aici, Dumnezeu știe de cînd...

- Dar aici... aici nu poate... începu senatorul tăios. Se uita descumpănit în jur. Ochii îi leșiseră din orbite.

- Aici nu poate să rămînă... în grădina mea... Tocmai în grădina mea...

- S'a tirit, spuse bucătăreasa Nanna, cu o voce cu totul ciudată, s'a tirit aici ca un ciine.

- Vă rog, se adresă din nou senatorul oamenilor din grădină, dar nu mai putu să continue. Intră în vilă, în camera sa de lucru, și se uită multă vreme, atent, pe fereastră, să vadă ce fac oamenii lui cu mortul, acolo jos, între răzoare.

Luă un somnifer puternic, dar, cu toate acestea, se trezi pe la orele trei. Umblă nervos prin spațiosul lui apartament de hotel, bătrîn și în cele din urmă încercă multă vreme să deslușească, dacă jos, în grădină, lîngă gard, mai zăcea trupul acela neînsuflețit. A căutat mult, cu ochii ca de sticlă, dar în zadar a căutat. Era încă noapte

și umbrele grădinii se topeau în întuneric.

- Mai zace încă, acolo, își zise Luigi Franceschini.

Dimineața se sculă și făcu o baie. Sub dușul rece își reaminti de nervozitatea din timpul nopții. Își făcu reproșuri, zicîndu-și că s'a purtat nedemn pentru un om de stat. Fără nici un fel de îndoiele se uită pe fereastră. În grădină totul era în ordine. Giacomo era respectuos ca de obicei. Nanna continua, firește, să gătească excelent, Mario stătea ca o gardă de onoare în fața Cadillacului, iar după colț, Nannin, gardianul, îl salută zîmbitor.

Senatorul Franceschini se întoarse de la biserică în jurul orei unsprezece. Se duse de-a dreptul în camera de lucru și sună secretara.

- Silvano, o întîmpină el binevoitor, nu te supăra, te rog, că nu te las în pace nici duminică... E vorba numai de un

discurs foarte scurt, dar important.

Și începu să dicteze despre Italia lui Dante, Michelangelo și Verdi.

În romînește de JEAN GROSSU

Din volumul „Dracul nu doarme”

- De ce scrie acolo că primește între 11-13, dacă niciodată n-îi aici ?
- Păi vezi, e singurul lui timp liber !

Desen de H. Leru

Trei etape...

Momentul I

MAISTRUL: Tovarășe contabil-șef, dar pentru realizarea de economii, pentru folosirea rezervelor interne, pentru reducerea prețului de cost, e necesar să trecem mai întâi la unele măsuri organizatorice: introducerea noilor metode, calificarea, întrecerile...

CONTABILUL-ȘEF: Astea s'amănunte, tovarășe! Important e să mobilizăm oamenii. Atita vreme cit directorul e plecat la școală, eu răspund și tot eu hotărâsc. Trebuie să facem economii? Trebuie! Trebuie să folosim rezervele interne și să reducem prețul de cost? Trebuie! Să pornim la treabă deci. Prima etapă: vom confecționa lozinci! În fiecare birou, în fiecare atelier, în fiecare secție, o lozincă: „Prin economii la reducerea prețului de cost”.

MAISTRUL: E bine, dar nu-i de ajuns. Ar tre...

CONTABILUL-ȘEF: Știu, știu! Vom mai face încă o lozincă: „Folosirea rezervelor interne este o datorie patriotică”. Și alta cu... „Reducerea prețului de cost să fie o

sarcină de cinste pentru fiecare dintre noi”... Trei lozinci de om!...

MAISTRUL: Tovarășe contabil, numai cu lozinci, fără o seamă de măsuri organizatorice, practice...

CONTABILUL-ȘEF: Practic, tovarășe, e ceea ce se vede! Lozincă se vede? Se vede! E practic! Omul citește și reduce prețul de cost, fără să se gândească la măsuri organizatorice! Mă rog, și dacă asta n-o fi destul, trecem la etapa următoare: o ședință, două, trei...

MAISTRUL: O ședință în care să luăm măsurile...

CONTABILUL-ȘEF: Nu! În care să luăm cuvântul! Să arătăm fiecare ce economii vom realiza! Practic! Concret! Lucruri care se văd! Dacă pică cineva de la minister, sare imediat în ochi pe cind măsurile dumitale organizatorice trebuie povestite; ele nu se văd.

MAISTRUL: Nu cred...

CONTABILUL-ȘEF: Dumneata demobilizezi oamenii, tovarășe! Eu fac lozinci și ședințe să-i mobilizez, și dumneata imi dai

planul peste cap! Și pe urmă, dacă va fi necesar, trec la etapa a treia: panoul de onoare: care cum face economie și folosește ceva din rezervele interne, sus cu el, pe panou!... Ce vrei mai mult? Dacă nici asta nu sînt măsuri practice!...

MAISTRUL: Bine, bine... Sînt foarte bune și necesare toate, dar eu cred că în primul rînd metodele noi, calificarea, întrecerile...

CONTABILUL-ȘEF: Bine, știu ce vrei să spui... Fie! O să mai facem trei panouri, unul pentru întreceri, unul pentru metode noi și altul pentru calificare...

Momentul II

INSPECTORUL: Ei, tovarășe? Merg treaba, merge? Cum stați cu economiile și cu folosirea rezervelor interne? Aveți realizări importante?

CONTABILUL-ȘEF: Păi... mda... firește... Avem, tovarășe inspector... sigur că avem. Asta... de pildă... la lozinci am realizat o economie de cincisute de lei, prin folosirea cartoarelor utilizate numai pe o singură parte!

INSPECTORUL: Ei bravo!... Halal! Și altceva?...

CONTABILUL-ȘEF: Și... și... panourile au fost construite numai din rezerve interne: din foi de placaj ulate de doi ani în magazie... Știi, ne aflăm la începutul campaniei... Mai avem și alte placaje recuperabile.
I. A.

N-AUDE,

N-AVEDE,

NA GREUL PĂMINTULUI

Cînd vine la birou, dimineața, prima grijă a tovarășului Gherendi Grigore, directorul I. L. L. Reghin, este să citească presa. Într-una din ultimele zile ale lui martie însă, obiceiul acesta l-a pricinuit o groază de ne-cazuri. Închipuți-vă!

Doarme omul liniștit noaptea, fără să bănuie că ce-l așteaptă a doua zi, pleacă bine dispus la slujbă, intră în birou fluierînd și găsește zărele pe masă. Printre ele zărește coperta colorată a „Urzicii”.

- Ah! a apărut „Urzica”, își spune... la să citească.

Tovarășul Gherendi zîmbește.

Tovarășul Gherendi ride.

Tovarășul Gherendi hohotește.

- Ii scutură pe cei de la „Alimentara”... și pe cei de la „Aprozar”... și pe cei de la Sfat... Bine le face! exclamă tovarășul Gherendi printre sughituri.

Dintr-o dată însă incremenește. Silabisește cu ochii măriți de surpriză un titlu: „Schimb de experiență”, apoi, foarte concentrat, începe să citească foiletonul:

„La hotelul din Reghin nu se încălzesc camerele pasagerilor! La hotelul din Reghin nu se face curățenie în camere! La hotelul din Reghin nu se schimbă așternutul la fiecare pasager!”

Tovarășul Gherendi nu mai hohotește, nu mai ride, nu mai zîmbește. Indignat, închide revista.

- Ce oameni și ăștia! N-au ce scrie și se leagă de mine. De ce tocmai de mine? Nu sînt destule „Alimentare” și „Aprozari”?

În fine! Ce a fost, a fost! Să vedem pe unde scoatem cămașa. Se vorbește prin urmare de un schimb de experiență pe care eu l-aș fi făcut cu un alt director de I. L. L., iar la sfîrșit se arată că schimbul acesta de experiență de fapt nu a avut loc, și că el a fost doar imaginat de autor pentru ca să prezinte mai cu haz o serie de fapte reale.

Asta nu-i greu de priceput, își spune tovarășul Gherendi, dar ce, poate să mă oblighe cineva să pricep? E vreun H. C. M. în problema asta? Nu!! Și tovarășul director începu să redacteze răspunsul.

Către Redacția „Urzica”

La articolul intitulat „Schimb de experiență”, apărut în nr. 176 al revistei, vă răspundem următoarele:

1. Din nota anexă de la sfîrșitul articolului rezultă, fără îndoială, că acest schimb de experiență n-a avut loc.

2. Din toate evidențele întreprinderii noastre rezultă că nu s-a prezentat nimeni de la nici un I. L. L. din țară pentru vreun schimb de experiență.

3. Nimeni din conducerea I. L. L.-ului Reghin nu a luat legătură cu vreo persoană trimisă pentru schimb de experiență... ș.a.m.d.

Ostenit de efort, tovarășul Gherendi făcu o pauză. O pauză scurtă doar de citeva ceasuri, dar îndestulătoare pentru ca să-i străfulgere o idee. Grăbit, tovarășul director reluă scrisoarea:

4. De ce tovarășul autor nu a trecut în condica de sugestii și reclamații a hotelului vreuna din constatările sale? Aici tovarășul Gherendi zîmbește mefistofelic. Știe că a adus-o bine din condei. Datorită abilității portarului, condica nu cuprinde reclamații. Sugestia, treacă-meargă! Dar reclamații, în nici un caz. Cînd e vorba de așa ceva, hotelul n-are conștiență. Și nemaavînd altceva de spus, tovarășul Gherendi a semnat, a pus ștampila și satisfăcut a considerat chestiunea lichidată.

Tovarășul Gherendi este însă un ghinionist. Urzica l-a îndrăgît, după cum se vede, și-i vine greu să se despartă de domnișoara. Ca să-l scutim de eforturi pe tovarășul Gherendi, ne permitem să-i propunem următoarea scrisoare de răspuns la articolul de față:

La articolul intitulat „N-aude, n-avede, na greul pămîntului” din numărul 11/1957 al revistei, răspundem următoarele:

1. Eu nu vin la birou dimineața.
2. Nu citesc presa.
3. Nu dorm noaptea. Dorm numai ziua.
4. Nu știu să fluier.
5. Cînd citesc „Urzica”, nu zîmbesc, nu rid, nu hohotesc.
6. Nu pricep de ce vă supărați că n-am priceput.
7. Nu pricep ce-i aia „N-aude, n-avede, na greul pămîntului! Urmează semnătura și ștampila. Adresa o cunoașteți.

P. S. Uitasem un mic amănunt, tovarășe Gherendi. Ca să vă scutim de noi frămîntări, vă comunicăm că autorul articolului cu pricina a avut neplăcerea să fie oaspetele hotelului ce conduceți, la 26 decembrie 1956 și nu la începutul lunii martie, cum presupuneți dumneavoastră.

GABRIEL MICU

Signalul

Organ de prezentare
a aspectelor din trenuri și stații
Apare
când mai deraiază cite unii

REDACȚIA: STR. ARDE-I NR. 1

ADMINISTRAȚIA: PE VIITOR, ALEEA AVERTISEMTELOR (ÎN BLOC)

RESPONSABIL DE PAGINĂ: VALERIU CORNEA — RESPONSABILI DE FAPTE: CEI MAI JOS CITAȚI

VEȘTI DE PE INTINSUL REȚELEI FERROVIARE

O stîină model

În urma unei entuziaste inițiative a tovarășului Istrătescu Ioan, din Ploești, strada Zorelelor nr. 2, în trenul 3123 Ploești-Mineciu s-a deschis o stîină (probabil în scopul unei prompte aprovizionări a călătorilor cu brînză, urdă și zer). E drept că, pînă la ora actuală, tovarășul Istrătescu n-a adus în vagonul-clasă decît o singură oaie. Se cre-

de însă că într-un viitor apropiat domnia sa va aduce și berbecii, și du-lăii, și măgarușul. Un amănunt senzațional: celorlalți călători din trenul 3123 li s-a și acrit. Probabil din cauza zerului provenit de la stîina tovarășului Istrătescu.

Terasa 3128

Elevii Teodosescu Emanuel (clasa VII B, școala mixtă nr. 8 Ploești), Ni-

culescu Gheorghe (clasa VII, școala mixtă de 7 ani din str. Rareș Vodă nr. 2 Ploești), Stoica Gheorghe, Savu Gheorghe și Simion Emilian (clasa B 2, școala profesională de ucenici Cimpina) au realizat prin contribuție voluntară o vastă terasă de distracție pe acoperișul vagoanelor ce compun trenul 3128 Mineciu-Ploești. Astfel, ei au izbutit să fie la înălțime (2-3 metri deasupra nivelului celorlalți călători), în ciuda părerii răuvoitorilor care afirmă că gestul lor se situează foarte jos. Intrucît e vorba de școlari, urmează ca profesorii să-i lămu-rească în unele probleme de altitudine și de... alti-

tudine. Mai bine spus, să le dea o lecție.

O nouă fabrică de covoare

O nouă fabrică de covoare s-a deschis pe peronul gării Ploești-Sud. Pentru reclamă, se vede, peronul gării a fost așternut cu o mostră din produsele fabricii. E vorba de un covor gros, confecționat din coji de semințe, autorii acestui obiect de artă fiind maestrul Manolescu Gheorghe din comuna Tomșani și Mușoiu Ion din comuna Drajna de Jos. Ambilor urmează să li se înmîneze o diplomă pentru gusturi alese și curățenie exemplară. Diploma costă 10 lei și se numește popular: amendă. Aviz amatorilor de covoare de acest gen.

IMAGINEA ZILEI

Imaginea zilei nu se vede, deoarece fotografia a fost luată noaptea, în trenul Brețcu-Orașul Stalin. Pînă la apariția viitorului nostru număr sperăm să se lumineze (trenul, nu fotografia).

Reportajul nostru

SENZAȚIONALELE PERIPETII ale unui telegrafist

Ce s-a întîmplat la 26 martie, orele 19,30

La 26 martie, orele 19,30, s-a lăsat noaptea și a răsarit luna.

Ce a văzut luna

Luna a văzut accelera-tul 401 părăsind gara Predeal cu locomotiva în față.

Formidabila descoperire a telegrafistului Sima

De îndată ce accelera-tul 401 a ieșit din gară, iar luna a intrat în nori, telegrafistul Sima a descoperit că avea de trimis la Orașul Stalin diagrama locurilor disponibile.

A doua formidabilă descoperire a telegrafistului Sima

A doua formidabilă descoperire a telegrafistului Sima a fost că vagonul 6 (clasa I) al trenului 401 are disponibile locurile 62 și 70.

Un strigăt în noapte

Strigătul a venit pe sîrmă, de la Orașul Stalin:

„locurile 62 și 70 au fost transmise în vînt, pentru că în vagoanele de clasa I nu există locuri decît pînă la 50.”

Gestul revelator

Gestul revelator a fost că telegrafistul Sima s-a scărpinat în cap. „De unde au apărut numerele 62 și 70 pe diagrama mea și care sînt adevăratele locuri disponibile?”

Mister...

E un adevărat mister de ce i se întîmplă telegrafistului Sima să greșească mereu diagramele.

...Senzație...

E o senzație insuportabilă să te urci în tren cu tichet și să umbli aiurea după loc.

...Groaza

Te apucă groaza cînd te gîndești că mai sînt des-tul ca, Sima la C. F. R.

Alte amănunte

În numărul nostru de mîine, dacă țese luna din nori la Predeal.

Viața artistică

TALENTE NOI

Echilibristică

Alexandrina Curteanu, din comuna Măgurele (ra-ionul Teleajen) execută echilibristică pe scara unui vagon în plin mers, în ciuda locurilor libere, a conductorilor care o avertizează că se expune la accidente și a copiilor care o așteaptă acasă vie-

și nevătămată. Formidabila echilibristă afirmă că practică acest exercițiu pentru că-i place... *la aer*. Se crede că dacă va persista, se va găsi într-o bună zi... *în aer*.

Iluzionism

Niculae D. Ioan, tot din Măgurele (Teleajen), e

artist iluzionist. Adică își face iluzii, gîndind că-i va merge și altă dată să călătorească cu abonament fără legitimație. De unde și propunerea noastră de a se schimba numele acestei discipline artistice în... deziluzionism.

Concluzii

...să tragă artiștii mai sus pomeniți, precum și toți ceilalți cu talente asemănătoare.

Mica PUBLICITATE a pașnicilor călători

PIERDUT MĂSURA în trenul 3223, cînd călătorit pe scară, împiedicat urcarea celorlalți călători și răspuns la observații: „Dacă am bilet, călătoresc cum îmi place”. Adresați Duță Vasile (fabrica de geamuri Scăieni) sau Vasile Ion (Rafinăria 2 Ploești) sub BUN SIMȚ

că am scos bilete la urcarea în tren. Adresați Ciobanu Gheorghe (călător la uzina „1 Mai” Ploești) și Paraschivoiu Gheorghe (focist la Depoul de locomotive Ploești) sub ZEXE!

GĂSIT SOLUȚIA de a te urca în tren, simplu, comod, fără pericol, chiar și atunci cînd vagoanele sînt absolut neaglomerate. Adresați Mitrea Vasile, Boldești, sub TAMPOANE

AVIZ AMATORILOR

GĂINI NATURALE, OUTOARE, ȘI COCOȘI DEȘTEPTĂTORI, GĂSIȚI ÎN TRENUL 3123 DAR NU LA VAGONUL DE BAGAJE, CI ÎN VAGOANELE DE CLASĂ. PENTRU ORICE CANTITATE ADRESAȚI-VĂ LUI SAVU VASILE DE LA OPĂRIȚI, CARE LIVREAZĂ MARFA DIRECT DIN COȘURILE SPECIAL INSTALATE PE CULOARELE ȘI PLATFORMELE VAGOANELOR

N. B. — PETELE DE PE HAINE SE SCOT LA CURĂȚĂTORIILE SPECIAL ÎNFIINȚATE ÎN TOATE ORAȘELE DIN ȚARĂ.

VÎND SCRUMIERELE pe care le am acasă, intrucît în trenul 3223 am găsit metoda de a mă dispensa de aceste obiecte. Adresați Tomescu Dumitru, comuna Gura Ocniței, ra-ionul Tirgovîște) sub CHIȘTOACE PE DUȘUMEA

CĂUTĂM CONDUCĂTORI dispuși să creadă

Anunț important

Restaurantul gării Orașul Stalin (responsabil: Drăcea) anunță că a pus în vinzare suc de fructe în sticlute de 250 grame la

Exceptionalul preț
de lei
1,50 sticla

Acest preț este într-adevăr EXCEPȚIONAL, a-

vînd în vedere că pretul tîndeni sticlutele respective se vînd cu 0,85 lei bucata. Pentru orice cantitate, adresați-vă pe peronul vînzătorului Florea Zaharia, care, dacă nu-i lăudați marfa, vă mai reduce... la tăcere. Prospece amănunțite trimitem în toată țara. Adresați-vă sub

J A P C A

SUB FOC CONCENTRIC I...

Desen de Nell Cobar

Opinia publică din Statele Unite (și mai al lumea artiștilor plastici) e răscolită în ultimele vreme de apariția senzațională a doi pictori noi de cel mai pur stil „abstracționist”, ca în scurtă vreme au și cucerit interesul amatorilor de artă.

Totul a pornit de la recenta achiziție pe care a făcut-o muzeul din Baltimore: o pinză abstractă cu totul trăsniță, pe care directorul muzeului a crezut necesar să o cumpere pentru respectabila sumă de 1 000 dolari. Ziarul „Baltimore News”, relatînd năstrușnicia directorului a reprodus tabloul cu pricina împreună cu încă o operă similară, propunînd cititorilor să deopere care din cele două picturi este cea pe care muzeul a plătit 1 000 dolari. Răspunsurile au oscilat în măsură egală între cele două piese ceea ce i-a făcut pe cititori să se amuze copleșit iar pe autorul pinzei de 1 000 de dolari să simtă foarte prost, cînd s-a anunțat că cea de două opere era de fapt luată din mapa de desen a unei școlărițe în vîrstă de 6 ani!...

„Maestrul” abstracționist n-a scăpat în numai cu concurența neprevăzută a colegilor săi din clasa I-a primară.

„Baltimore News” a publicat ulterior și al reproducere aparținînd unui artist cu totul necunoscut și mărturisind o puternică originalitate și un „abstracționism” și mai grozav decît al maestrului consacrat și achiziționat de muzeul din Baltimore.

S-a creat imediat o vilvă uriașă în jurul noului artist, ale cărui pinze, din ce în ce mai căutate, au ajuns curînd la prețul de 50 000 dolari bucata. Dar, după cum a arătat apăsătorul din Baltimore, noua celebritate abstracționistă nu era altcineva decît drăgălașa Betsy cimpanzeu-femelă (în vîrstă tot de 6 ani) din grădina zoologică a orașului, căreia directorul grădinii, d. Watson, a avut ingenioasa idee să a-l pună la dispoziție cele necesare unei asemenea indeletnicii creatoare. Betsy n-a ezitat cîtuși de puțin să îmbrățișeze înalta preocupare și a mutat mîinile și picioarele în vopsele și a acoperit albul cadrelor cu cele mai îndrăznețe și mai... abstracționiste pete de culoare cu nimic mai prejos de strălucirea artistică expresivitatea și profunzimea caracteristică

IN LUMINA FAPTELOR

Permisul de conducere

D. Malcolm Muir Jr., directorul revistei americane „Newsweek”, a fost condamnat, de curînd, după cum relatează presa occidentală, la o amendă de 225 dolari, fiind găsit în stare de ebrietate, la volanul unei mașini. De asemenea, prin aceeași hotărîre, d-lui Muir Jr. i s-a ridicat permisul de conducere pe timp de doi ani. Rămîne să ne întrebăm dacă nu cumva d. Muir

își conduce și revista - una din vocile zeloase ale partizanilor războiului rece - în aceeași stare în care a fost găsit la volanul mașinii.

Și dacă nu cumva există mijloace similare pentru a înlătura primejdia pe care o prezintă un asemenea „conducător” pentru circulația bunelor idei și intenții în opinia publică!...

Fie chiar și numai pentru doi ani!...

Resurse economice

După cum relatează „l'Humanité Dimanche” în Portugalia, prostituția e autorizată și reglementată și constituie una din sursele de venituri ale guvernului Salazar.

Tinerele profesioniste, foarte multe sub 16 ani, primesc niște „licențe” oficiale, pe care le prezintă de cîte ori e nevoie, de pildă, la intrarea în cinematografe.

Nu se poate spune, desigur, că guvernul Salazar nu gospodărește cu grijă resursele economice ale țării!

Într-un chip asemănător - după cum ne înformează „Libération” - procedează și guvernul lui Cian Kai-și din Taiwan. E drept, cu mai puțină deznăvîtură decît cel din Portugalia devreme ce în noul regulament cu privire la prostituție se precizează că „nici o femeie măritată nu poate solicita acordarea unei licențe de prostituată fără consimțămîntul soțului”.

După cum se vede, în regimul lui Cian Kai-și familia, autoritatea soțului, sînt lucruri sfînte!...

„Așii” lui Cian Kai-și

Cartierul general al armatei lui Cian Kai-și a publicat de curînd - după cum relatează ziarul „Libération” - condițiile de atribuire a

PICIOARE

perelor colegilor săi din speța cu două picioare și grai articulat.

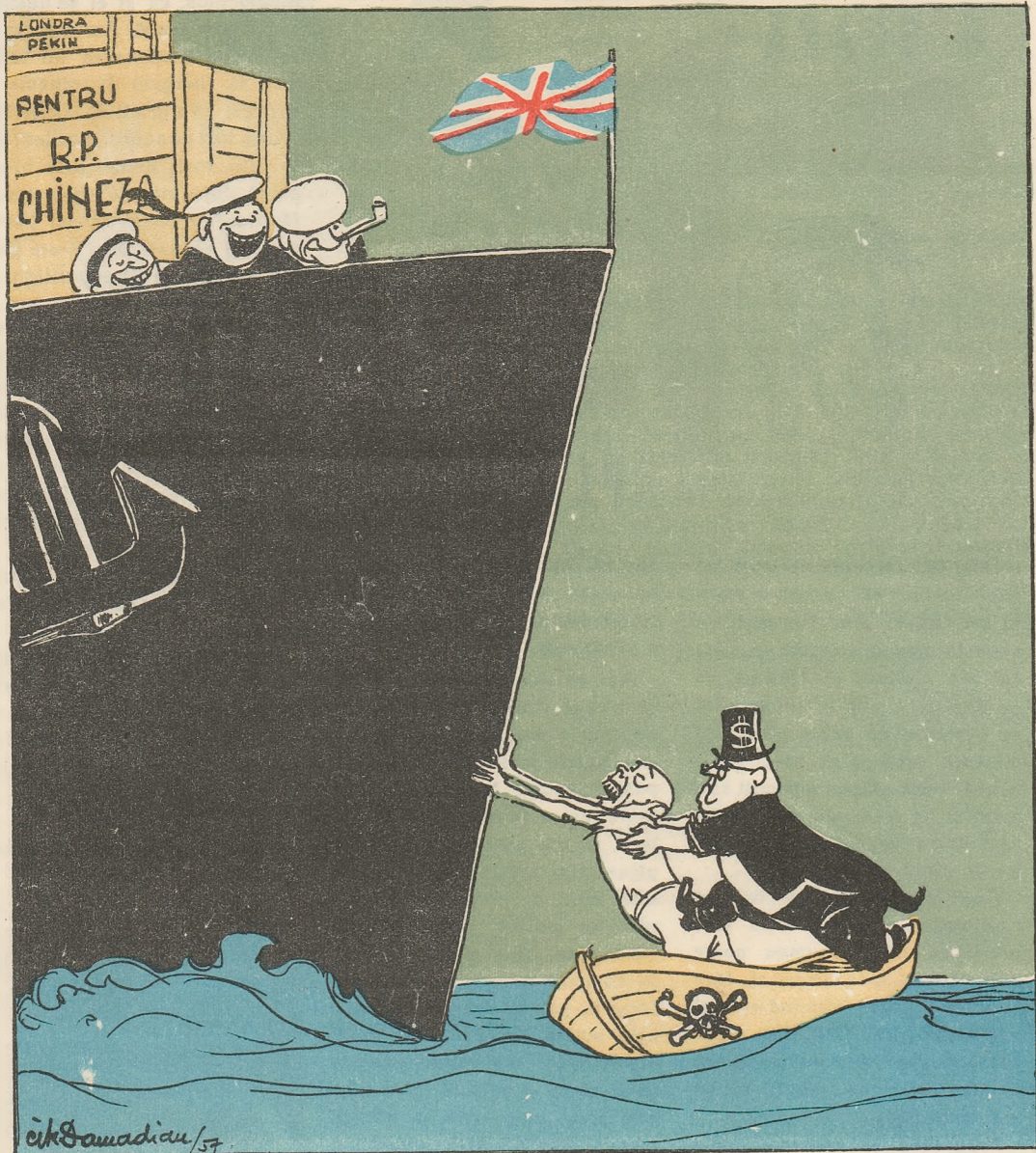
Succesul lui Betsy a fost atât de categoric încât Miss Norah Hampton, organizatoarea tradiționalului expoziții în aer liber, care are loc în luna iunie în grădina Universității din California, a hotărât să o invite și pe noua reprezentantă a abstracționismului să participe cu cele mai bune opere ale sale. Președintele Societății expozițiilor, consultând statutele și neavând nici un paragraf care să prevadă pentru artiști obligația de a aparține rasei umane, și-a dat și el asentimentul. Dar această hotărâre a declanșat indignarea lui Charles Modecke, pictor abstract (însă biman) care și-a formulat punctul de vedere în acest chip categoric: „ori, ori maimuța!”... Acestei poziții i s-au alăturat un număr de 65 abstracționiști, adunați într-un consiliu pentru a stabili dacă Betsy este artist sau nu. Până la urmă, datorită agitației făcând juriul viitoarei expoziții a trebuit să se pronunțe și el o atitudine. Într-adevăr, după dezbateri lungi și îndelungate, juriul a decis (cu patru voturi pentru și trei contra!) că cîmpianul pictor nu poate participa la această expoziție care cuprinde în general „lucrări serioase”...

Cit despre Betsy, ea a privit cu totală neîncredere zarva și controversa iscrite în jurul numelui său; Betsy continuă să lucreze din răsunătorii în prada unei inspirații fecunde și ireversibile. Pinzele ei continuă să se vîndă ca niște mîncare caldă. Direcția grădini zoologice, care dăpostește pe tînăra abstracționistă, a hotărît să întrebuințeze fondurile rezultate din vânzarea pinzelor lui Betsy pentru a cumpăra talentatei artistice... un soț. (Lucru care, pare-se, explică într-un fel zelul excepțional al pictoriței solitare din cușcă).

Un amănunt interesant: după opinia unor specialiști, s-ar părea că cele mai interesante efecte coloristice și non-figurative din pinzele artistice sînt obținute cu... picioarele!...

Ceea ce, desigur nu e de loc de natură să mărească deosebirea dintre păroasa artistă din Baltimore și mulți dintre confrății ei din afara grădini zoologice!...

GEO DUMITRESCU

CIAN KAI-ȘI : -- Inapoi !

Desen de Cik Damadian

titlului de „as” piloților din cadrele acestei armate.

Cel dintîi dintre mijloacele de a obține acest titlu este nu de a realiza cine știe ce strălucite isprăvi aviatice, ci de a... asasina pe conducătorii Chinei Populare...

Alt mijloc e de a scufunda un port-avion inamic sau de a doborî un avion echipat cu încărcătură atomică, sau, dacă nu, de a doborî trei avioane cu reacție sau patru avioane obișnuite într-o singură luptă, de a distruge opt avioane pe sol într-un singur raid, de a scufunda trei submarine sau două vase de război etc.

Reacția piloților din armata lui Cian Kai-și în fața acestui pomelnic de instigare belicoasă și asasine e dintre cele mai semnificative. Aviatorii dictatorului din Taiwan aleg de obicei o altă cale pentru a deveni „ași”, singura cale, de altfel, reală și demnă: ei aterizează din ce

în ce mai mulți pe aerodromurile Chinei Populare, punîndu-se, cu aparate cu tot, la dispoziția adevăratei armate a poporului chinez.

Se scufundă în acest fel, rînd pe rînd, nu port-avioanele, încărcăturile atomice sau submarinele din visurile războinice, fantasmagorice, ale lui Cian Kai-și, ci însăși himerele bolnave ale bătrînului valet american.

Foamete și bombe

După cum se știe, în Coreea de Sud, bintuie în clipa de față o foamete cruntă. Pînă și presa apuseană, favorabilă regimului lui Li Sin Man, e silită să recunoască situația jalnică în care se află Coreea de Sud.

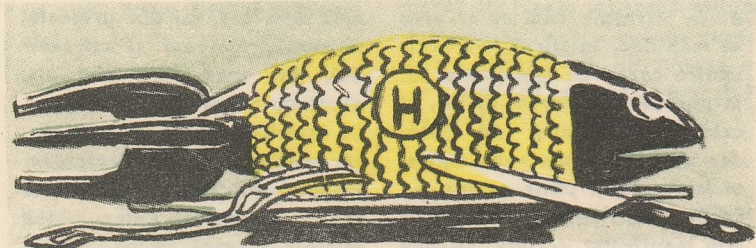
Cerînd noi împrumuturi și ajutoare din America, chiar unele persoane oficiale ale Coreei de Sud au trebuit să admită că cel puțin 10% din populație este amenințată să piară pur și

simplu de inanție și că peste un milion de oameni se hrănesc cu ierburî și șoareci.

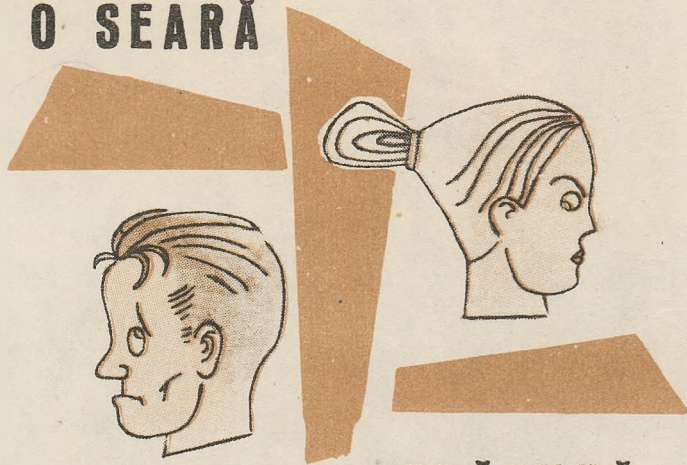
În această situație tragică, dezastruoasă, este grăitoare, pentru atitudinea și preocupările guvernului sud-coreean, recenta declarație a domnului Young Woo Kim, ministrul de război sud-coreean, făcută în cadrul unei conferințe de presă. D. Young Woo Kim a declarat ziaristilor că a împărtășit conducătorilor americani și mai ales domnului Charles Wilson, secretar de stat al Apărării, dificultățile țării sale și că a cerut, pentru consolidarea economiei șubrede a Coreei de Sud, să i se acorde... bombe atomice și cu hidrogen...

La noi, în legătură cu asemenea situații, există o vorbă foarte semnificativă, care se referă la o anumită tichie de mîrgăritar de care duce lipsă un anume chel!...

ION CĂLIMARĂ

O SEARĂ

PLĂCUTĂ

Duminica trecută am avut un chef teribil să petrec o seară în aer liber. Am convenit cu nevastă-mea să mergem în Parcul de Cultură și Odihnă, să ne dăm în roată, în avioane, să ne plimbăm cu barca pe lac, să mâncăm nuci și să stăm pe o bancă. I-am propus nevastă-mea să luăm și pe frate-meu, pe cumnată-mea și pe Mircișor, puștii lor de cinci anișori.

După o mică discuție în contradictoriu, intrucit soția mea pretindea că frate-meu poate găsi drumul spre parc și fără ajutorul nostru, aducând apoi și argumentul că, fiind ziua ei liberă, ar vrea să o petreacă fără familia mea, am reușit totuși s-o conving.

Frate-meu și cumnata, plus Mircișor, au fost imediat de acord cu propunerea noastră, fapt care mi-a dat prilejul să zăresc în ochii soției mele o privire care nu prevestea nimic bun.

Dar când să ieșim, fratele meu a făcut o nouă propunere: să trecem să-i luăm și pe părinți, intrucit mama n-a fost încă anul ăsta la parc. Am zărit atunci din nou în ochii soției mele o privire de noră. Totuși, cum acest soi de privire nu se traduce întotdeauna cu glas tare, propunerea a fost acceptată.

Am luat tramvaiul și iată-mă la părinți. S-au declarat imediat de acord cu oferta noastră. S-au îmbrăcat repede, dar când să ieșim cumnata și-a amintit că Mircișor nu luase masa de seară, și ne-a rugat să mai așteptăm, deoarece durează numai cinci minute. Cinci minute a durat numai până am izbutit să aflăm de la Mircișor cam ce ar vrea să mănince. În sfârșit, s-a decis pentru cacao cu lapte, dar nu la gheață, cum avea mama, ci caldă puțin compot de caise dar nu caldă cum avea mama, ci la gheață, și piine cu unt, și, ca un făcut, pentru prima dată și-a manifestat dorința ca pi-

nea să fie prăjită, ceea ce a bucurat-o nespus pe măică-sa, ținând seama că piinea prăjită e sănătoasă.

Așa că ne-am pornit fiecare pe treabă. Eu am prăjit piinea, nevasta a uns untul, mama a pus laptele la încălzit și tata a pus compotul la gheață. Cum toate astea le-am făcut cu vitează, eu am prăjit trei felii de piine, plus miheca de la haina mea albă, de vară, nevasta s-a pătat cu unt pe rochia imprimată, tata și-a muiat cravata în compot, mamei i-a căzut pălăria de pai pe aragazul aprins, spre marea bucurie a lui Mircișor, care l-a rugat pe tata să-și pună și pălăria lui acolo, că-i place cum arde. În sfârșit, masa a fost gata, și cumnata a început să-i dea lui Mircișor cu lingurița. Fiecare linguriță înghițită, era salutată de noi cu urale și priveam disperați la paharul cu lapte care se golea nemaipomenit de încet. De la lingurița a treia Mircișor a început să nu mai vrea, și au început poveștile: cu smeul, la lingurița a patra cu Ali-Baba, la a cincea cu moșul rău, la a șasea cu moșul cel bun, la a șaptea... și eram disperați că nu știam decît vreo zece povești, iar golirea paharului necesita cel puțin vreo treizeci. Mi-a venit o idee și am luat poveștile de la început, puțin prelucrate și adăugite, așa că în cele din urmă Mircișor s-a hrănit. Când s-o pornim spre tramvai au apărut, în vizită, tanti Matilda cu unchiul Alecu. Toți i-am primit cu un „Aaaa!” formidabil, de bucurie. Când ne-am așezat și noi, nevastă-mea mi-a ars, ca din greșeală, un cot, că mai am și azi semnul, dar n-am spus nici pis, gîndindu-mă că merit și mai rău. La întrebarea lui nenea Alecu, am spus că vroiam să mergem în parc, dar tanti Matilda și-a dat cu părerea că putem mânca semințe și acasă. În parc e lume

multă, e gălăgie, cu barca seara e periculos, că și ei se duc mai în fiecare seară. Am înghițit în sec, și la propunerea lui frate-meu să mergem la cinema în cartier, că e grădina, tanti Matilda a fost de acord. Am dat fuga, dar am găsit numai șase bilete, adică, după cum a spus mama, făcîndu-mi semn, tocmai pentru mine și nevastă-mea n-am găsit (că nu poți să fii nepoliticos cu nenea Alecu). Am mers toți la cinema, ei au intrat, noi am rămas afară. Au urmat două ore de controverse cu soția, în care au fost pomeniți toți membrii familiei mele, începînd cu Mircișor și terminînd cu nenea Alecu și tanti Matilda, care acum vedeau filmul pe biletele noastre.

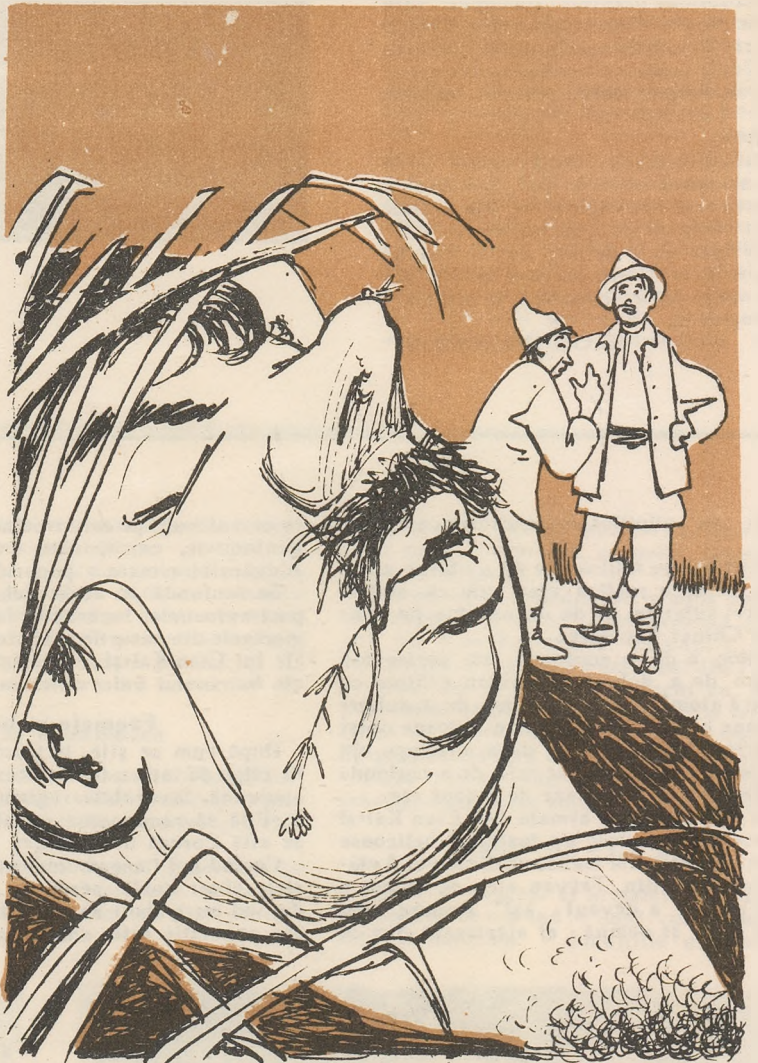
După încă o oră de plimbare pe străzi, în care vorbeam numai din ochi - și e știut că aceste convorbiri mute sînt uneori mult mai tăioase decît cele cu glas tare, - am hotărît, ca s-o împac, să mergem la „Pescăruș”. Dar acolo, toate mesele

ocupate. Cînd, la o masă de patru persoane, nenea Alecu și tanti Matilda. Ne-am apropiat fericiți, erau libere exact două locuri. Dinșii s-au bucurat cînd ne-au văzut, ne-au mulțumit pentru film, care a fost teribil, și în sfârșit cînd le-am cerut voie să ne așezăm, nu ne-au dat, intrucit așteptau doi prieteni: „Știi, a spus tanti Matilda, zîmbînd dulce, așteptăm doi tineri căsătoriți, e ziua lor liberă și le-am promis că-i așteptăm. Vor să se mai distreze, copiii!” Am zîmbit și noi dulce, am declarat că nu face nimic, ei ne-au mai mulțumit o dată pentru film, și am plecat.

Am ajuns acasă la unsprezece noaptea. Ne-am instalat pe terasa, soția a scos mîncarea de la gheață, vinul și sifonul. Adia un vînticel răcoros, la radio se transmitea muzică de la restaurant, o minune. I-am spus nevastă-mi:

- Ei dragă, acum ce mai vrei? Poftim, sîntem singuri!

CONFUZIE

- Așa, mă, nea Ghiță, iar vrei să ne-o luați înainte... ați și reparat batoza?
- Ce batoză, mă frate mă, tu nu cunoști sforăitul mecanicului Marin?!!

Desen de M. Gion

DRUMETII VESELI

Aici, Radio „Urzică”!

Dat fiind succesul instructivelor emisiuni de la Radio-București, intitulată „Drumetrii veseli”, începem să transmitem și noi asemenea emisiuni.

Facem și noi la fel: plecăm în excursie cu mai mulți școlari, cărora le punem anumite întrebări pedagogice. După felul cum răspund, le acordăm sau le scădem, în chip de note, un anumit număr de puncte. Și la urmă, le dăm premii.

Pentru început, pornim într-o excursie pe Dunăre, de la Giurgiu la Oltenița. Examinază profesora Urzică.

Excursia pornește. Concursul începe.

URZICA: - Atențiune! Plecăm din București, cu trenul spre Giurgiu. După câteva minute sosim la Chitila. Să spună „elevul” Briceag Vasile - ca inginer la fabrica de zahăr Chitila, trebuie să aibă un dezvoltat spirit de observație -... ce observație are de făcut?

ELEVUL: - Tovarășă Urzică, punându-mi această întrebare vreți să mă păcăliți, deoarece trenul pentru Giurgiu nu trece prin Chitila.

URZICA: - Ați răspuns foarte bine. Pentru acest răspuns excelent, vă... scădem zece puncte, fiindcă n-ați dovedit același spirit de observație și atunci când ați recepționat semănătoarea de sfeclă de zahăr F. Z. C. 48 reparată prost în atelierul fabricii, atestând că a fost reparată bine. Venind agentul de cultură din comuna Dragomirești-Vale și luând în primire această semănătoare, chipurile reparată, pină să ajungă ea să semene pe ogoare sfeclă de zahăr, a început să-și semene pe șosea propriile șuruburi și piulițe. În această privință, tovarășul elev din comuna Dragomirești-Vale ce are de zis?

ELEVUL: - Zic că meseriași de la atelierul de reparații al fabricii, în loc să-și vadă conștiincios de lucru, bat uneori apa în piuliță.

PIULIȚA: - Cum fac uneori unii umoriști. (În sală, risete și aplauze).

URZICA: (Găsind că nu e cazul să-și simtă vizați niscalva colaboratori): - Vă rog, liniște. Acum sosim în Giurgiu. Punem întrebări unui „elev” din București, și anume unul tovarăș funcționar de la Direcția generală care face repartiții, din Ministerul Bunurilor de Consum. Spuneți-ne dv., tovarășe elev-funcționar: pe cine auziți urlând când sosiți în Giurgiu?

ELEVUL: - Aud urlând ciinii din Giurgiu.

URZICA: - Răspunsul nu e bun. Auziți pe tovarășii de la fabrica „Fructonil”, urlând de supărare că le dați repartiții arbitrare: ciment de la fabrica din Fieni (regiunea Ploiești), când e mai aproape fabrica Titan din

București, ba există depozit de ciment chiar în Giurgiu; iar cărămida tocmai de la Merisani, când se găsesc suficiente cantități de cărămidă și în Giurgiu. Pentru acest răspuns, noi nu vă acordăm nici un fel de puncte, iar pentru asemenea repartiții, tovarășii de la „Fructonil” vă bombăne... puncte - puncte.

ELEVUL: - Mulțumim, asemenea (Trece, cuminte, la loc).

URZICA: - Să poștească acum la întrebare tovarășul elev - responsabil al unității Brezoi a Trustului de Industrializare a lemnului Pitești. Spuneți-ne, vă rog: de ce furnizați dumneavoastră fabricii de zahăr „Popa Șapcă” din Giurgiu, ambalaje necorespunzătoare, care nu pot fi folosite?

ELEVUL: - Fiindcă furnizând des asemenea ambalaje, ne... ambalăm în furnizări de mintuală.

URZICA: - Acest procedeu e un punct... negru în munca dv.

ELEVUL: - Ne vom face un punct... de onoare din schimbarea acestui mod de a munci.

URZICA: - Foarte bun răspuns. Vă acordăm... 30 de puncte de onoare, ca să vă ajungă.

(Elevul mulțumește și trece cuminte la loc)

URZICA: - Atențiune! De la Giurgiu mergem pe Dunăre cu barca pină la Oltenița. Barca plutește pe valuri ușor, iar pe țărm plutește de satisfacție tovarășul Cristea Ion, directorul șantierului naval Oltenița. Să ne spună un elev din localitate, de ce plutește tovarășul director al șantierului naval?

ELEVUL: - Pentru că a rezolvat o importantă problemă navală: de azi încolo nu

se va mai îmbolnăvi nici un salariat al șantierului, fără să-și ceară voie lui. Nici medicii din localitate nu vor mai acorda vreunui salariat al șantierului vreo scutire medicală, fără să-și ceară voie tovarășului director. În acest sens, tovarășul director a trimis forului medical raional o adresă cu antet, cu număr și stampilă în regulă.

URZICA: - Pentru acest răspuns, acordăm tovarășului director un foarte mare număr de puncte, ca să aibă cu ce să pună... punct, punctulul său de vedere nejust în această problemă.

(Elevul mulțumește pentru lecție, și trece cuminte la loc).

URZICA: - Și-acum, ultima întrebare. Să spună un elev de la S. M. T. Ulmeni (raionul Oltenița) de ce se aude de-acolo pină aici... nechează de cai?

ELEVUL: - Fiindcă atita mai pot să facă cei doi cai betegi ai S. M. T. ului: să necheze. Nemaifiind buni de muncă, urmează să fie scoși din inventar, spre a fi puși la dispoziția Institutului de medicină veterinară din București, pentru experiențe. Dar continuă să mănince ovăzul S. M. T. ului de geaba, fiindcă direcția agricolă regională țărăgonează să aprobe scoaterea lor din inventar. Drept care caii - știind cine le face mizerii - nechează... în direcția respectivă.

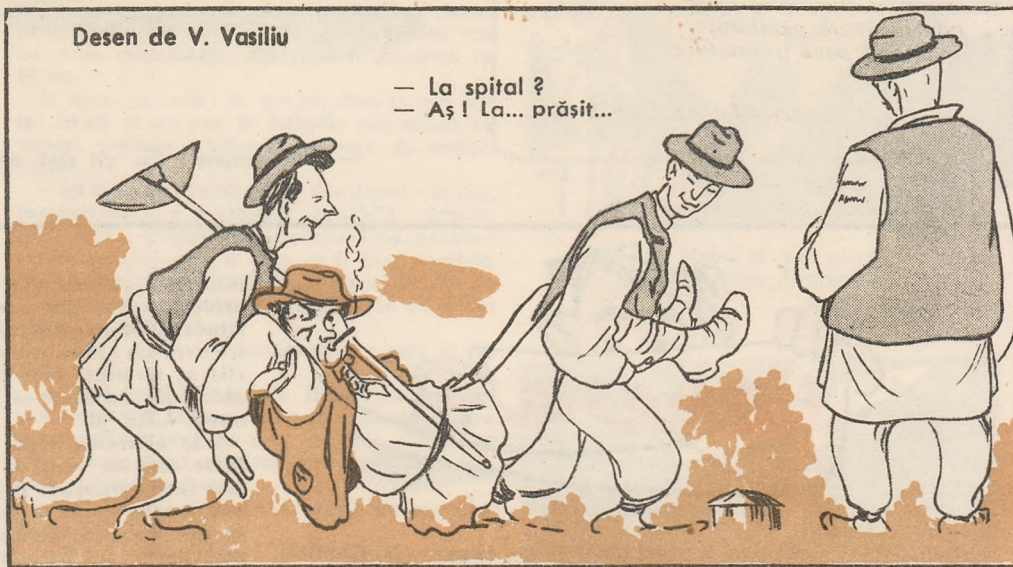
Decernarea premiilor

Excursia noastră Giurgiu - Oltenița s-a terminat. Elevii din cele două porturi dunărene au răspuns foarte bine: ca pe apă. Li se acordă două premii. Porturile fiind fluviale, premiul I e o luntre, iar premiul II e o punte. Cu alte cuvinte, cei criticați în cursul acestei excursii sint invitați să se facă... luntre și punte, și să-și rezolve urgent lipsurile. Să le rezolve naval: adică lipsurile fiindu-le solide, trebuie să le... lichezeze.

C. B. DEANU

(Membrii comisiei de examinare: I. Grigorescu, Chitila; Veronica Argireanu, Giurgiu și Oltenița)

Desen de V. Vasiliu

Glume vechi cu... ortografie nouă

Lilica, către fratele ei Titică:
- Tac!... e lume în salon...
- De unde știi?
Lilica, ascultând la ușă:

- Mama zice tatei, Scumpul meu!...

O mamă, ca să înduplece pe copilul ei să învețe alfabetul, încearcă să schimbe rolurile:

- Acum, Lică, tu ai să mă ascuți, ai să faci pe mama.

- Adevărat... am să fiu mamă? Atunci, fiindcă mata ești o fată bună, du-te de te joacă; astăzi nu avem lecție.

- E de mirare, zicea cineva: sint oameni care chelesc la 25 de ani.

- Ah! Nimic extraordinar: eu când m-am născut n-aveam nici un fir de păr în cap.

Un soldat beat se luase la ceartă cu caporalul său. La urmă îl zise, răstit: „Să faci bine să tac, că dumneata nu ești om”.

- Am să-ți probez contrariul, răspunde caporalul.

- Niciodată, e imposibil. Ascultă. Matorul când comandă garda dimineața, la paradă, spune totdeauna: „Pentru cutare post, patru oameni și un căprar - nu vezi că căprarul nu sint oameni?”

(Din „Tocila” revistă umoristică, 1890)

CONDEIE TINERE

Pana

Soimul, într-o luptă cu furtuna,
a pierdut o pană - numai una.

Dusă de minia vîntului,
pana, iată-o sus, deasupra lui.

- „Soimule, priește-mă mai bine,
ai curajul să te întreci cu mine?”

Soimul însă n-avea timp de ea
căci în pisc cu vîntul se lupta.

Mai tîrziu, cîtînd-o în zadar,
o zări pe jos, într-un frunzar.

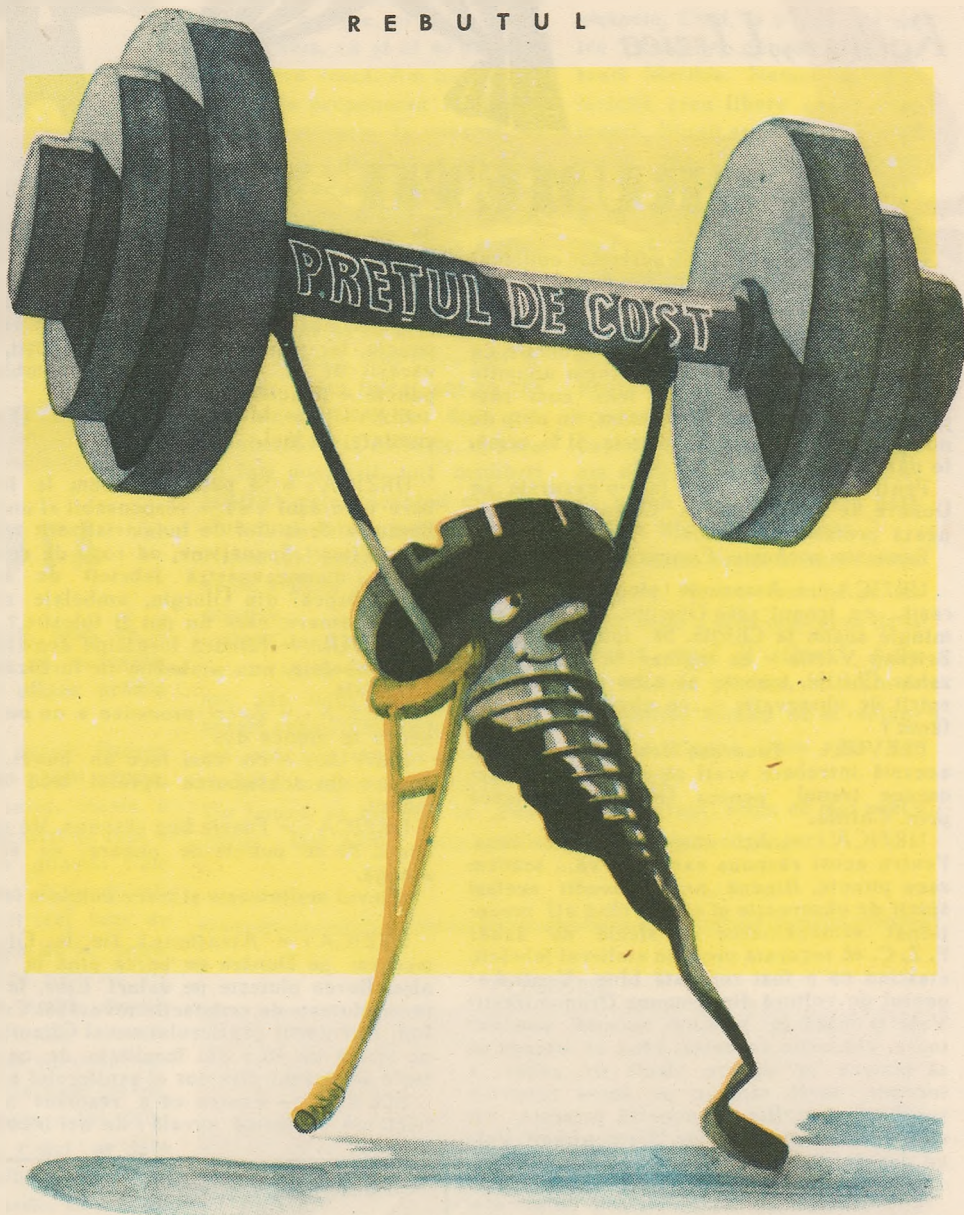
Cred că-ți înțeles ce s-a nîmplat:
între timp, furtuna a ncețat.

Morala

Cel pe care-l urcă vîntul
și nu meritele lui,
îngîmfat cum altul nu-i,
tot oa săruta pămîntul
ca și pana soimului!

RADU CALOMFIR

REBUTUL

Desen de Rik Auerbach

— Uite minune! Cu cît sînt mai prăpădit, cu atît îl ridic mai ușor!

Tovarășe decan,

Subsemnatul, student în anul III (de doi ani), Popescu N. Chiulae, vă rog să-mi motivați absențele din cursul anului, care nici nu știu cum a trecut atît de repede, că parcă acum a început școala, și să țineți seama că de aceste absențe nu este vinovat subsemnatul, ci anumite instituții din București, care mi-au pus piedici în muncă.

În primul rînd, eu stau foarte departe de facultate și deoarece am ținut seama că facultatea nu se poate muta, am cerut de la „spațiul locativ”, să mă mut eu mai aproape, arătînd și motivele, dar cererea mea a fost rezolvată negativ, punîndu-se rezoluția: „Să ia

tramvaiul, „chiulangul”. Deci primul vinovat: spațiul locativ. În ce privește tramvaiul, acesta fiind aglomerat, mai ales în orele de dimineață, am așteptat în stație în fiecare dimineață unul mai gol, fapt pentru care am ajuns întotdeauna la facultate mai spre seară, cînd cursurile se termină, fapt de care nu vă fac vinovat pe dumneavoastră, căci doar nu erați să mutați cursurile seara, pentru mine. Deci, vinovat I.T.B.-ul.

În al treilea rînd, absențele mele se datoresc și nenumăratelor filme care au venit în cursul anului, că n-ai știut la care să te duci mai întîi, vinovată fiind Direcția difuzării filmelor, care n-a avut altă treabă decît să mă incurce pe mine, la frecvență, căci bilete găsești mai ușor dimineața, exact cînd sînt cursurile, și de la film nu poți lipsi, căci Direcția difuzării filmelor nu motivează absențele, și filmul dacă nu-l prinzi, se schimbă și pe urmă ce te faci? Facultatea rămîne, dar filmul se duce! Vinovată deci, Direcția difuzării filmelor.

De asemenea, odată cu venirea primăverii sfatul popular a deschiș parcurile și lacurile, s-au adus bărci noi, parcă inadins, și cred că recunoașteți și dumneavoastră, că în barcă nu se poate învăța, una că te clatină, a doua că n-ai cu ce să ții cartea fiindcă vislești, și a treia, nu e politicos ca tu să înveți, și ea să vislească. Deci, vinovat: sfatul popular.

În sfîrșit, au avut loc o mulțime de festivaluri dansante, unde subsemnatul și-a luat totdeauna cartea cu el, pentru a învăța între două dansuri ceea ce, cu toate eforturile depuse, a fost imposibil, deoarece între două dansuri este încă un dans, ceea ce este și foarte obositor, dar nu poți să tragi chiulul, mai ales că nu ți-e firea. Vă dați deci seama că a doua zi numai de școală nu-ți arde, ceea ce provoacă absențe, din motive independente de voința subsemnatului.

Avînd în vedere, deci, cele de mai sus, vă rog să binevoiti a-mi rezolva favorabil cererea, cu toate că unii colegi mi-au spus că, cu asemenea pretexte n-o să reușesc să-mi motivez absențele, dar eu le-am răspuns că de-ala fac cerere, ca să le motivați dumneavoastră, nu să le motivez eu.

Popescu N. Chiulae

Pentru conformitate, SORIN RĂȘCANU

CARAGHIOSUL DE Zaharescu

Pe Amelia o cunoscusem pe cind eram student la „Mecanică”. Ea urma „Literale”... Că o iubeam, cine nu aflase!?... Maturătorii de la șosea, copiii din Cișmigiu, covrigarii de pe bulevard, ca să nu mai vorbim de sportivi - toți știau...

Dar, după doi ani de nevinovată fericire, eu am intrat inginer, în uzină, la București, iar ea, profesoară, într-un liceu de provincie... Au trecut încă doi ani, plini de amintiri roze și de scrisori felurite colorate...

Inovații, realizări, premii și laude, cu toate bucuriile lor, nu suplineau - să fiu cinstit - lipsa ei. Așa precum toate uelurile din atelier nu mă ungeau mai bine pe mâini ori pe față, ca numele ei, pe inimă: Amelia!...

Melodie răscolitoare și dulce, floare candidă, parfum îmbătător, adiere de zefir pe fruntea mea înfierbîntată de probleme tehnice... cit te-am așteptat!... Mi-era atât de dragă prietenia ta...

Și acum, iată: ultima scrisoare, cu timbrul ei de 55 bani, prețulește înfinit mai mult ca toată prima de 1100 lei, pe care am să o încasez astăzi. Amelia îmi anunță transferarea ei în Capitală... Până își va găsi o locuință, va sta la niște rude...

- La niște rude! De ce la niște rude? zic eu, în gând, - și simt că ochii mi s-au mărit, de-ar putea să intre toată fabrica-n ei! Adică, da, altminteri unde... Totuși, dacă ne-am căsătorit, dacă...

Întreg seninul cerului mi s-a coborît în suflet... Trec printre strunguri, plutind, ca un crucișător printre niște bărci cu motor...

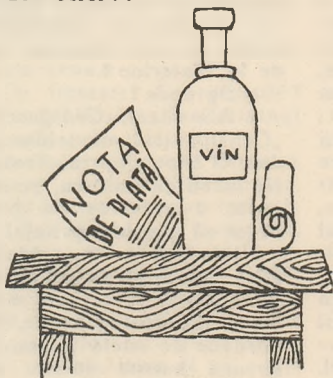
Sună telefonul, în birou! Nici dacă m-ar fi anunțat de la minister că m-a făcut inginer-șef, nu m-aș fi bucurat mai mult! Amelia a și sosit... La cinci, după-masă, ne întâlnim la... Nu, m-a rugat să nu spun nimic, unde...

Fii binecuvîntată, sirenă! De obicei, nici nu-mi pasă de tine... Îmi văd de treburi! Nu mă așteaptă încă nimeni cu masa... Dar astăzi, glasul tău de contra-altă răgușită mi se pare fermecător!

Păcat că mi-a stricat această dimineață caraghiosul de Zaharescu, de la casierie... În fine, mi-am luat banii și am plecat acasă. Acasă... Știi ce garsonieră spațioasă am?... Și cit de singur mă simt în ea!...

După neînsușita bătă, cel mai nou costum. Admirându-mă în oglindă, gîndurile-mi zboară... Dar și ceasul zboară! Îmi schimb degrabă lucrurile de prin buzunare și dau fuga pe scări...

Am ajuns înaltea ei. Uite-o!... O fi fost lume pe stradă, ori n-o fi fost, tot ne-am îmbrățișat... Cite nu aveam să ne spunem! Dar unde? Aici?!

- Draga mea, tu ai luat, azi, masa? Că mie, să-ți spun drept, de emoție nici foame nu mi-a fost... pînă acum!

- Nu, n-am mâncat nici eu! Surse ea - și surisuri adăuga, parcă: din aceleași motive!...

Am intrat în restaurant și am comandat o mulțime de bunătăți. Vinul, la gheață, a încercat multă vreme să ne stingă focul inimilor... De cite n-am vorbit... Cu un gest neatent, mi-am vărsat și paharul plin. Noroc că era vin alb!

- Asta aduce noroc! - mă consolă ea, rîzind - nu sînt superstitioasă, dar așa se spune...

- Ei, sigur... nici eu nu sînt! - îngălmai, mîindu-mi două degete în fața de masă cu colțul ud-leoarcă și tamponînd ușor, înții fruntea ei, apoi pe-a mea...

Am discutat apoi limpede despre căsătorie. Și ei îi convenea! Unde mai pui că rezolva și problema locuinței! Cit despre mine, rezolvam mai multe probleme deodată! Puțin lucru e să aștepti ani întregi o fată, și ea să-ți vină într-o zi, plocon, direct în casă și - mă rog - cu toate drepturile rezervate!? Soție, de... S-o ție Dumnezeu sănătoasă, că dragă mi-e!...

- Informația!... Informația!...

- Hei, dă-mi și mie două! strig eu.

- Tare ești draguș! mă mingile Amelia...

Vrei două, ca să dezlegăm separat cuvintele încrucișate, ca altă dată, nu-i așa? Altminteri știrile le-am citi împreună... Dar știi că revistele cu jocuri eu le luam, atunci... așa că, te rog... Și dădu repede băiatului banii!

Surid: sigur, îmi amintesc... Apoi, băgînd instinctiv mîna în buzunar, simții că mi se strîmbă fața, de parcă aș fi înghițit cîlanură. Noroc că Amelia, hotărîtă să cîștige „întrrecerea”, se și avîntase cu pixul pe orizontale...

- Halal candidată la însurătoare! - îmi ziceam, prefăcîndu-mă că sînt în căutarea unui creion - să n-am eu bani nici pentru o masă?!... Alături, ospătarul mă privea gales, îndatoritor...

- Iartă-mă, te rog, citeva clipe... am zărit un prieten...

Amelia îmi făcu semn din cap, ca să nu-și piardă „cuvîntul”...

Ce prieten!? Nici un prieten! Pe nimeni nu cunosc aici!... Îl chem, mai la o parte, pe responsabil. Dar el, temîndu-se că vin cu vreo reclamație, mă invită, prudent, în birou.

Îl spun pățania: în grabă, distrat, am uitat banii și am pus în hainele noi exact ce nu-mi trebuia: briceag, carnet de notițe, hîrtii!...

- Îți las ceasul amanet! - continuă - te rog, înțelege-mă... e o situație penibilă... logodnica mea... bișgul eu, și cotrobăind neîncetat buzunarele, ca și cum ar fi fost posibilă vreo minune - scosel, de la piept, în loc de „regretatul” portmoneu, o altă serie de hîrtii și-un carnet plat!...

- Aaa! - făcu responsabilul - văd și un „libret”...

- Dă-l dumnezeului de libret, că din cauza lui mi-am făcut azi nervi: casierul nostru nu s-a lăsat pînă nu m-a convins. Zicea că aduce surprize!... Poftim, surprize, Zaharescule, sur-te-ar dracu!

- Vă rog!... Care Zaharescu? Eu sînt Zaharescu!...

- Asta mai lipsă! Nu dumneata, tovarășe, scuză-mă, casierul uzinei noastre, de la... Și trîntii carnetul pe masă.

- Păi... ăia e fratele meu, tovarășe inginer! Dar, lăsați, nu face nimic!... Poftim: aici scrie o sută de lei, consumația dumneavoastră e mai mică... Doar treceți drumul - că e la doi pași - luați banii și gata!... Miine, îi puneți la loc... Ce rost mai are „amanetul”?! Și-apoi, știi, noi seara predăm banii!... așa că...

După citeva minute eram din nou la masă.

- Dragule, îmi pare rău că ți-am luat înainte, dar eu am dezlegat problema...

- Și eu! răsuflii ușurat.

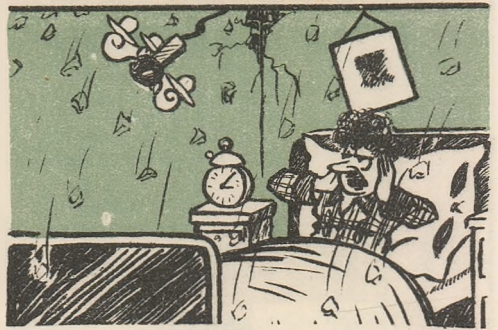
- Cum așa? Cînd? se miră candid, Amelia.

- Lasă, îți spun altă dată. Acum, aș merge la un film... vesel! Am o poftă de ris!... Dar mai întii, te rog să mă ierți că am stat așa mult! Știi, un prieten hazos... Nu-l văzusem de...

- Un prieten bun? mă întrerupse ea.

- Daa! O comoară! Ai să-l cunoști și tu: caraghiosul de Zaharescu...

GHICITORI ILUSTRATE

Sus tună, Jos răsună;

Sus bat tobele, Jos cad negurile.

OGLINDA GAZETA DE PERETE A COC

N-are limbă și nici gură Și-arată orice făptură!

Minăstire într-un picior, ghici ciupercă ce-l?

Desene de Fred Ghenădescu

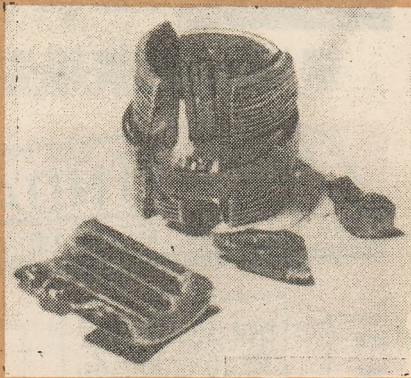
Zimbriți vă rog... dacă puteți

Foto V. Peternelli

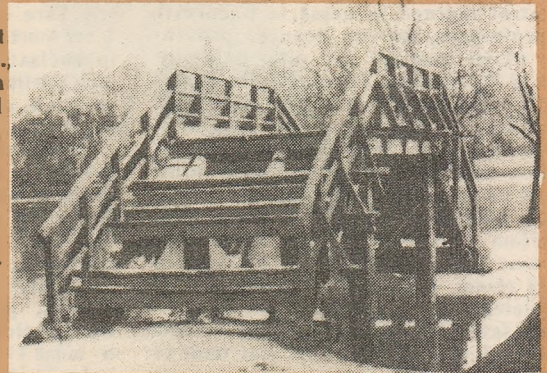
Iată cum arată o piesă de la roata unei biciclete „Victoria” după prima întrebuințare, atunci când la turnare nu se dă pune atenția necesară. (Bicicleta „Victoria”, nr. cadrului 6536525)

Cu așa pieșe ce se strică
Noi „victorii” nu se poate,
Cred că-i timpul, la adică,
Munca s-o puneți pe... roate.

Așa arată, datorită neglijenței Secției Gosp. Comunale a S. P. C., podul care leagă mica insulă din mijlocul lacului Floreasca de unul din maluri.

Cum nimica nu îmi scapă
Zic, vorbind de delăsare:
Cu așa poduri, nu-i mirare
Că-ți intrat și noi la... apă.

Deși sezișat timp de trei ani, I.L.L. Raionul „1 Mai” nu a luat nici o măsură pentru repararea acoperișului imobilului din str. Spătaru” lui nr. 3. Din această cauză, apa provenită din ploaie pătrunsă prin pereții din interior, degradându-l.

Văzând zidul cum arată
Nu poți spune mulțumit;
I. L. L.-ul, în sfârșit,
Munca și duce fără... pată.

VICTOR PIȚIGOI

AICI LIPSEȘTE CEVA

De când lucrez ca achizitor, am trecut prin cele mai felurite branșe. La fabrica de mobilă, am achiziționat cuie și clei, la fabrica de covoare am achiziționat vopsele, iar la minister am achiziționat mari cantități de hirtie, foaie și indigouri. După o activitate atât de variată, iată că am fost transferat la fabrica „Dulceața”. În prima zi, directorul m-a măsurat din cap până în tălpi și m-a aruncat o întreabare aparent banală:

- Cum te cheamă?

- Georgescu.

- Bine, Georgescule. Mă bucură, Georgescule, că ai o experiență vastă în achiziții. La noi, veți avea prilejul să o folosești din plin.

În primul moment, n-am prea înțeles cum pot folosi din plin vasta mea experiență la fabrica „Dulceața” pentru că, după cîte știu, încă nu se fabrică pe scară industrială nici dulceața de cuie și clei, nici marmelada de hirtie, foaie și indigouri. Dar directorul m-a pus numaidecît în curent cu noua mea activitate:

- Ieri ni s-a aprobat suplimentarea unui fond. Fiind singurul fond neutilizat pe acest trimestru, vom găsi o formulă ca să facem din el toate cumpărăturile necesare, și tot o privire prin odăile. Apropo de fond, Georgescule, n-ai impresia că aici lipsește ceva?

Zic:

- Tovarășe director, eu astăzi

vin pentru prima oară la serviciu, așa că dacă lipsește ceva aproape de fond, nu poate fi aluzie la mine.

- Nu e aluzie la dumneata - zice - e aluzie la perdea. Aici lipsește perdeaua.

L-am privit complet nedumerit, pentru că perdeaua nu lipsea. Era la locul ei, atârnată la fereastră. Totuși, ca să nu-l contrazic, am bîguit supus, privind fix spre perdea:

- Aveți dreptate, tovarășe director. Aici lipsește perdeaua.

Și, instinctiv, am pipăit-o cu mîna, ca să văd dacă nu visez.

- E de bumbac, Georgescule, nu e de mine! Aici îmi lipsește o perdea frumoasă de mătase, pe care mi-o veți achiziționa dumneata.

În ziua aceea, am achiziționat din fondul suplimentat al fabricii „Dulceața”, patru saci cu zahăr tos, zece butoaie cu smeură în stare conservată, și patru metri perdea în stare proaspătă.

- Bravo, Georgescule, mă laudă directorul, și farăși aruncă o privire în jur, dar tot mai lipsește ceva, băiatule.

- Ce lipsește, tovarășe director?

Crispindu-și brusc fața, începu să-și frece genunchii, cu mîinile:

- Am un reumatism cumplit, Georgescule!

- Dacă-l aveți, zic, înseamnă că nu vă lipsește.

- Lasă ce am eu. Dumneata,

ca achizitor, la ce trebuie să te gîndești, cînd auzi de reumatism?

Am înlemnit. Te pomenești că-mi cere, să-i procur un anti-nevralgic plătit prin virament.

- Pentru reumatism, Georgescule, trebuie să ai în permanență ceva cald sub picioare. O blană de urs ar fi ideală. Încearcă să procuri una.

- Dacă-i așa, zic, am să procur două, că și eu am reumatism.

Dar directorul m-a aruncat o privire, din care am înțeles că una e suficientă.

Am căutat patru zile în șir. Trebuie să spun că m-am izbit de o neașteptată lipsă de sortiment în magazine: nu se găsesse urși, la virament, nicăieri. Și, ce e mai rău, nu se găsesse nici la numerar. Am încercat la magazinele universale, la cele de specialitate, la cooperative. Nici un rezultat. Am încercat să fac unul de comandă, dar n-am găsit adresa cooperativei care primește comenzi de urși. Pînă la urmă, am dibuit o blană la „Consignația”. E drept că a costat cît două butoaie cu smeură, conservată, dar nici dacă-l aduceam zece butoaie gratuite, nu mă lauda directorul așa cum m-a laudat pentru blana de urs.

- Bravo, Georgescule, ești un băiat descurcător. Îmi place blana. De altfel, ursul simbolizează specificul regiunii noastre, care este vinatul. Păcat numai că am să-l țin sub masă, la picioare. Ca să remediem acest rău, aș zice să mai procuri un obiect frumos, tot pe specificul regiunii noastre, pentru a-l arboră pe perete, la loc vizibil. De exemplu, niște coarne.

- Glumiți!

- De loc. Fă-mi rost de coarne.

- Tova...

- Am văzut eu la „Consignația” niște coarne de cerb, o frumusețe. Dar grăbește-te, să nu ți-o ia înainte alte întreprinderi, pentru că s-au adus puține. O singură pereche.

La ora cînd am venit cu coarnele, fabrica era în gol de producție, pentru că de o săptămînă nu mai procurasem nici un fel de materie primă.

- Ești neglijent, Georgescule, m-a dojenit directorul. Din cauza dumitale, avem o pagubă uriașă!

- Mă duc chiar acum să cumpăr smeură - m-am bilbit eu.

- Să cumperi negreșit, Georgescule! Dar, pentru că tot ești aici, spune-mi, nu ți se pare că tot mai lipsește ceva în odăile?

- Nu mi se pare, tovarășe director, de ce să mi se pară? Că perdele aveți, urs este, de coarne nu vă puteți plînge...

- N-ai gust artistic, Georgescule, și asta nu e bine pentru un achizitor. Cum nu-ți dai seama că aici lipsește bătaia de la Waterloo?

- De unde?

- Am văzut, Georgescule, la „Consignația”, un tablou splendid. O capodoperă. Trebuie să fte lucru de valoare, pentru că costă o grămadă de bani. E păcat să pierdem prilejul.

Nicotodată n-am achiziționat atîta marfă ca în ziua aceea. O sută de coșuri cu mere în stare proaspătă, o mie bucăți borcane de sticlă în stare nouă și una bucată bătaia de la Waterloo în stare conservată.

URZICUȚO,

Dacă ai, ca revistă umoristică, nevoie de... sare, procură-ți-o din altă parte, fiindcă la noi nu găsești. Lunile trecute nu exista nici un pic la cooperativă din satul nostru Giurcari (comuna Dumitrești, raionul Rîmnicu-Sărat), fiindcă gestionarul Grigore Caluță vinduse toată sarea, cu toptanul lui Vasile Strimbei ca s-o revindă el, sătenilor, cu amănuntul, pe preț de speculă.

În schimb, hoțomanul de Caluță a introdus în cooperativă, cu toptanul, țulcă... particulară, de-a lui Vasile Strimbei și a tatălui acestuia, fostul circiumar Manolache Strimbei, ca s-o vîndă sătenilor, cu amănuntul, în beneficiul celor trei și spre paguba cooperativei.

Bătălia a împodobit frumos peretele, dar n-a reușit să completeze în mod satisfăcător biroul directorului. De aceea, fără să mai aștept să-mi spună din sul, l-am întrebat:

- Ce mai lipsește, tovarășe director?

- Mîine plec la Arad. Știu acolo pe cineva care vinde un curmal în ghiveci.

Am cumpărat curmalul și l-am instalat lângă tablou. Nici nu vă închipuiți cât de frumos și cât de exotic arată bătălia de la Waterloo la umbra curmalului! Așa ceva nici Napoleon n-a visat.

Dar eu n-am timp să privesc și să visez. Trebuie să plec. M-a trimis șeful să fac un drum pînă la mănăstirea Agapia, unde un călugăr bătrîn vinde un splendid covor original, țesut în veacul trecut. Nu știu cum o să fac cu vîramentul. Dar mă descurc eu!

...Alaltăieri, cînd am intrat în biroul directorului, n-am mai așteptat, ca de obicei, să-mi spună ce are de spus. L-am luat-o eu înainte:

- Tovarășe director, știți că lipsește ceva...

- Ce lipsește, Georgescule?

- Fondul lipsește. S-a terminat cu ocazia covorului...

Directorul s-a dus la minister să ceară un fond suplimentar. I s-a promis că în două-trei zile vine. Dar ce vine, nu i s-a spus. Unii sînt de părere că vine într-adevăr un fond nou. Alții zic că vine și un director nou.

Mie, să spun drept, nu-mi prea pasă. Numai - doamne fereste! - să nu vină și un achizițor nou!

A fost mare paguba. Incît, cînd forul cooperatist raional a aflat pungășiile numitului gestionar și l-a dat afară, n-a fost... nici o pagubă.

Trandafir C. Bizade
comuna Dumitrești
raionul Rîmnicu-Sărat

URZICO,

Află că cetățenii din Odobești nu mai au nevoie să se imbete cu vin de Odobești. Îl amețește cu... promisiuni uzina electrică din localitate. Cu promisiuni, că „în curînd” va avea orașul, iar răși, curent electric, în fiecare zi.

Deoarece, actualmente, n-avem lumină electrică (să auzi și să nu crezi, dragă Urzico) decît la patru, cinci zile o dată, și chiar atunci doar cite o oră, două. Asta, fiindcă - din cele două motoare ale uzinei - cel mai bun e... stricat. E demontat (din vara trecută) spre a fi reparat. Spre a fi. Dar nu e.

Iar dacă ne interesăm noi cetățenii (sau... tu) la sfatul popular al orașului, cine e vinovat de această situație, aflăm că: „Lipsa se datorește Întreprinderii de gospodărie comunală din orașul Focșani, care nu a insistat suficient pentru terminarea reparației capitale a motorului”.

Și cînd aflăm, dragă Urzico, cine e vinovatul - sintem... luminați.

Ing. Vasilescu
G. A. S. Odobești

DLAGĂ ULZICO

Te log să-mi spui țeva din paltea mea lu nenea ledactolu de la levista „Luminița”.

Să-mi spui că eu și flatele meu sintem băieți mali și nu pelmitem, în calitate de țititoli, să fim luați peste pîțiol.

În numălu țlei al ațestei leviste se publică o istoloală desple o vulpe și o tobă. În ațeastă istoloală se spune că o vulpe a vlut să vîneze o tobă dînti-un copac. Țe idee! Mă log, țleașba ei. Dal dacă vulpea ațea a fost într-o uleche, nu țlebuia să fie și nenea ledactolu mîntinos.

Că țată țe țlțe dînsul, plonunțînd mai bine decît mîne pe l.

Țițe: „A cercat vulpea, a tot cercat să rupă toba, dar zadarnic i-a fost chinul. Și tot dînd cu clonțul, a găurit-o”.

Atulea! Unde s-a mai pomenit vulpe cu... clonț! Vulpea ale bot, nu clonț. Clonț ale pasălea numită papagal și cite un ledactol clonțos, cale după țe fațe o gleseală, nu și fațe și o auto-clitică.

Salut votos de pînel,

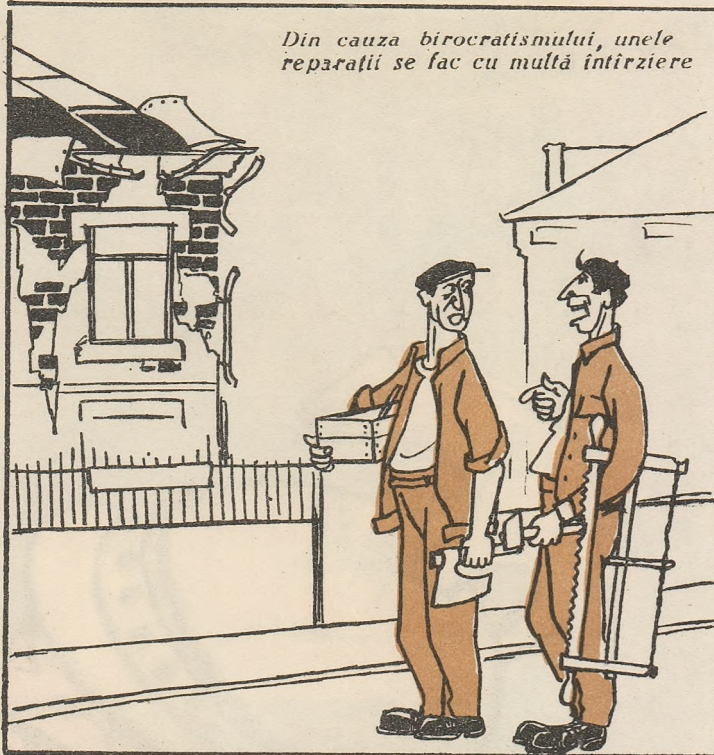
Malinescu Ionel
Buculești

URZICO DRAGĂ,

Știu că tu nu crezi în minuni. Eu însă cred. Nu în multe. Doar în vreo trei.

De pildă, cunosc o hîrtie... mai grea decît o cărămidă. Ce zic! - mai grea decît... zece mil de cărămiți. E hîrtia (mă rog, adresa) prin care Sfatul popular al raionului Liești (regiunea Galați) face cunoscut că, în sfîrșit, s-a asigurat fabricarea mîilor de cărămiți necesare construcției unei școli în satul nostru. Cu

Desen de I. Davidescu

Din cauza birocrațismului, unele reparații se fac cu multă întîrziere

- Să știi c-am greșit adresa!
- Da' de unde. Au greșit data. Cu sculele astea trebuia să ne trimită acum un an.

za Vodă, din comuna Salcia Tudor. Pentru mine, asemenea document... atîrnă greu.

De cinci ani țrebuia să se construiască această școală, dar acum s-a încheiat, cîcă, un nou contract cu întreprinderea „7 Noiembrie” din Brăila, care, de data aceasta, s-a obligat să livreze cărămițile la timp: chiar în cursul acestui trimestru. Asta ar fi... a doua minune.

Cît despre cea de-a țreia minune - terminarea construcției școlii - nu știu, dragă Urzico, cînd o să-ți scriu, dar să fie siguri tovarășii de la raion că o să-ți scriu.

Ionel Gheorghe
comuna Salcia Tudor, raionul Liești, regiunea Galați

DRAGĂ URZICO,

Cred că e cazul să felicităm Uniunea centrală a cooperativei meșteșugărești (UCECOM) pentru seriozitatea cu care rezolvă sezișările.

Transmițîndu-ți tu, anul trecut, o sezișare a mea că, pe strada Olimpului nr. 16, o magazie a unei cooperative meșteșugărești are acoperișul căzut și sint astfel în pericol de-a se irosi, plouate, mari cantități de vopseluri, UCECOM ți-a răspuns (cu nr. 14663/956) că... problema va fi rezolvată.

Și trecînd eu azi pe strada Olimpului, după aproape un an de la acest răspuns, am putut constata că, într-adevăr, problema e ca și rezolvată. Magazia, e drept, nu e încă nici acum acoperită, dar în schimb sint... acoperiții cei vînovați de acest lucru.

U, CE COMBativ rezolvă UCECOM sezișările!

U, CE COMod!

Ion Moraru
str. Titus nr. 21
București

URZICO,

Ghic! ce și-au ghicit, ultima oară, dîndu-și „în bob”, una

altela, bunele prietene, tovarășele:

- Șeiceanu Maria, contabilă la Sfatul popular al comunei Șona (raionul Tirnăveni, regiunea Stalin);

- Pușcă Anica, referentă la starea civilă a aceluiași sfat;

- Vasile Alexandrina, tehniciană cu cultura șeclei de zahăr la sfatul popular al comunei vecine, Bîia;

- Pop Firuța, educatoare la grădinița de copii din aceeași comună.

Să-ți spun eu: și-au ghicit, și ultima oară, ce și ghicesc în fiecare zi, în care scop se adună cîteșipatru prietene, din ambele comune, la sfatul din Șona.

Că, în vreme ce și ghicesc în bob, munca dînselor stă pe loc, se... ghicește de la sine.

Un singur lucru e mai greu de ghicit: care tovarăș de la Sfatul popular din Șona o fi îngăduînd, în timpul serviciului, asemenea prostii.

Ghic!, tovarășe secretar Fleșeru Ion - ghici!

Nuțu Ion

referent agricol la Sfatul popular Șona, raionul Tirnăveni

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția:

Calea Victoriei nr. 23

Telefoane:

Secretariat 5.38.56

Secția scrisori 3.86.12

Secretariat de redacție 4.28.15

Interurban 27

RĂZBOIUL RECE : — Grozav îmi plac ciupercile astea ! Încă o porție, te rog...